

Joulun VALO

Elysanomat 6 2011
Evankelinen lähetisyhdistys - ELY ry

ELYn tiedote 6 2011

Antero Rasilainen, pääsihteeri

Tallimestarintie 23 A 1, 02940 Espoo

p. 045 134 4634

Sähköposti: antero.rasilainen@evangeliset.net

Raili Mäkitalo,

lapsityönohjaaja / Venäjän lähetti

Pieneläntie 11, 75700 Valtimo

p. 0440 289 108

Sähköposti: raili.makitalo@evangeliset.net

Sirpa Keski-Antila, aluesihteeri

Lahdentie 152, 60800 Ilmajoki

p. 0400 974 102

Sähköposti: sirpa.keski-antila@evangeliset.net

Toimisto: Kokkolantie 12, 43500 Karstula

Virpi Tuominiemi, toimistos sihteeri

p. 040 415 9416

Sähköposti: ely@evangeliset.net

tili: IBAN FI28 5114 0220 0343 69

Lehden toimitus:

Antero Rasilainen, Eeva Takala, Annikki Erelä,

Urpo "Upi" Vuorenoja, Hannu Rasila

Taitto: Virpi Tuominiemi

Painopaikka: Arkmedia Oy, Vaasa

ISSN-L 1799-9731

ISSN 1799-9731 (painettu)

ISSN 1799-974X (verkkajulkaisu)

Lahjoitustili:

K-S OP IBAN FI06 5114 0220 0380 63

– keräyslupa OKU 688 A

– ELYn rahankeräyslupa on voimassa koko maassa
(lukuun ottamatta Ahvenanmaata) 22.5.2013
saakka

Ks. Kolehien ja lahjoitusten tilitys s. 34

Pekka Knuutti, puheenjohtaja

Kokkolantie 12, 43500 Karstula

Pekka Kiviranta, varapuheenjohtaja

Parolantie 9 J, 02200 Espoo

Kansikuvan tarina

Harsun Jouluseimi on alunperin italialaista Napolin seimiperinnettä. Se saapui Harsulle Karkkuun joulun alla vuonna 2006. Sitä ennen se oli matkannut jo Thaimaasta Suomeen, joutunut huutokauppaan ja sieltä autotallin varastoon. Pölyiset ja osittain peitetyt hahmot olivat siellä kummastuksen kohteina.

Harsun seiminäyttelyyn tarvittiin näkyvää teosta ja iloksemme nämä seimihahmot saivat uuden kodin Harsun Pakarivien eläinsuojassa. Harsun seimi saa nyt olla siinä tehtävässä, johon se oli tarkoitettu: Kertoa oikean Joulun sanomaa kaikelle kansalle.

Siunattua Vapahtajan syntymäjuhlaa siis myös kaikille joululehtemme lukijoille!

Upi Vuorenoja

Kuva Upi

Pääkirjoitus

Jumalan kasvot

Jo Vanha testamentti kertoo meille Jumalasta, joka näkee ja kuulee, siis Jumalasta, jonka voi kohdata ja jonka kanssa voi käydä vuoropuhelua. Mutta Jumalan kasvoja kukaan ei voinut nähdä. Jumala oli etäinen, pyhä ja pelottava.

Kuva Timo Keski-Antila

Joulun evankeliumi kertoo, kuinka Jumala ottaa ihmisen muodon, tulee yhdeksi meistä. Kohdattavaksi, keskustelukumppaniksi. Neitseestäsyntyneenä hän on Jumala mutta hänellä on myös ihmisen kasvot. Ei pelottavat vaan lempeät kasvot.

Vanha mies, Simeon oli odottanut näkevänsä nuo kasvot, Messiaan kasvot. Kun Jeesus lapsi tuotiin temppeliin, Simeon sai nähdä Jeesuksen, vaikka hän näki vain pienen lapsen kasvot. Tuon katsekontaktin jälkeen Simeon sanoi: *"Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä, niin kuin olet luvannut. Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut."* Luuk.2:29–31

Näetkö sinä Kristuksen kasvot tänä jouluna? Kuuletko hänen äänensä ja kutsunsa, vai pakenetko? Piiloudutko? Luuletko, että Jumala ei näe tai löydä sinua, ettei kaikkivaltias tietäisi missä olet ja mitä sinulle kuuluu? Hallitseeko syyllisyys ja pelko elämääsi? Jokainen, joka on tehnyt väärin tietää, että syyllisyys on ikävä tunne. Häpeä, näkikö kukaan, tietäkö ku-

kaan, paljastunko? *"Älkää pelätkö"* oli enkeleiden viesti pelokkaille paimenille. Älä pelkää on Pyhän Hengen välittämä viesti myös sinulle hyvä lukija. Joulun sanoma on rakkauden ja pelastuksen sanoma. Joulun evankeliumi kertoo meille kasvoista, joita ei tarvitse paeta. Ei Jeesuskaan paennut ihmisen osaa, vaikka hänelle taivaasta alas astuminen oli käsittämättömän suuri alennus. Syntymä Betlehemin tallissa ja kuolema Golgatan kummulla keskimmäisellä ristillä. Hän teki sen rakkaudesta sinuun ja minuun, pelastaakseen meidät. Näethän sinäkin Simeonin tavoin Jeesus lapsen, pelastajan ja Vapahtajan? Minun Herrani ja minun Vapahtajani!

Toivon, että tämä JoulunValo lehti voisi olla mieluinen joulutervehdys niin sinulle kuin eteenpäin jaettavaksi. Jaettu ilo on kaksinkertainen ilo! Jouluiloa ja rauhaa Sinulle ja rakkaillesi.

Antero Rasilainen, pääsihteeri

HYVÄÄ ANVENTINAIKAA JA SIUNATTUA JOULUA

Kun ikää karttuu, niin vuodetkin tuntuvat kuluvan aina vain nopeammin. Tämän on varmaan huomannut jokainen "miehen ikään ehtinyt" eli yli 50-vuotias. Tämäkin syksy on mennyt nopeasti ja olemme aloittamassa pian taas uutta kirkkovuotta ja siirtymässä adventin eli odotuksen ja valmistautumisen aikaan: Adventti, latinaksi Adventus Domini tarkoittaa käännettynä Herran tuleminen.

Kristilliselle kirkolle adventti ei liity vain kirkkovuoden alkuun, vaan adventin sisältö on laajempi ja adventin aikoja on useita:

Jumalan pelastushistoriassa Kristuksen syntymää edelsi odotuksen aika, jona Vanhan Testamentin profeetat välittivät Jumalan kansalle lupaukset ja ennustukset Vapahtajasta. Eli koko Jeesusta edeltänyt aika oli adventin aikaa. Samoin joulua edeltää adventin aika, jolloin seurakunta uudelleen omistaa itselleen nämä lupaukset ja valmistuu kuulemaan sanaa niiden toteutumisesta.

Kaikki me tunnemme ja koemme rakkaina jouluun liittyvät profeettojen ennustukset mm.

Jesajan kirjasta: *"Kansan, joka pimeydessä vaeltaa..."* ja *"Tisain kannosta nousee verso..."*

Tämä ei ole vain historian kertausta, vaan uskomme, että Raamatun sanassa ja sakramenteissa Kristus tulee jatkuvasti seurakunnan keskelle. Kristityn tulee rukoilla, että Kristus tulisi näiden armonvälineiden kanssa, myös hänen sydämeensä ja elämäänsä. Näin vietämme

Osa taiteilija Liisa Kutvosen tekemästä OP:n seimestä Marttilankadulla Vammalassa. Seimikadusta lisää s. 10. Kuva Upi

adventin aikaa koko ajan.

Lopulta kirkko uskoo Kristuksen toiseen tulemiseen aikojen lopulla, jolloin synnin valta lopullisesti kukistuu, Jumalan tahto toteutuu ja usko muuttuu näkemiseksi.

Koko kristillisen kirkon aika on siis adventin aikaa.

Valmistautumisen aikaa meille on siis annettu aivan tarpeeksi. Ongelma on siinä, että vaikka me kuinka valmistaudumme, niin valmista ei vain tule.

Ihminen on vuosituhansia yrittänyt monin keinoin tulla Jumalalle kelpolliseksi, välistä jopa jumalaksi ja aina epäonnistunut.

Kristinuskossa onkin kysymys aivan muusta kuin meidän valmistautumisestamme ja sen valmistautumisen asteesta, Jumala ei todellakaan syntynyt koristellun joulukuusen vierelle: *"Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa laumaansa"* LK 2:8

Jo tuo Luukkaan yksi jae tuo jouluevankeliumin meidän maailmaamme ja arkeemme.

Miten valmistautuneita paimenet olivat joulun lapsen tuloon? Paimenen ammatti ei ollut tuolloinkaan kovin arvostettu, työ tehtiin ulkona, päiväkausia samoissa vaatteissa, yöllä kylmässä, päivällä kuumuudessa, likaisena ja väsyneenä, peläten varkaita ja petoeläimiä.

Paimenet eivät olleet millään tavalla valmistautuneita Jeesus lapsen syntymään, Jumalan tulemiseen tähän maailmaamme. Ja kuitenkin se tapahtui.

"Mutta kun aika oli täyttynyt, Jumala lähetti tänne Poikansa ... lunastaakseen lain alaisena

elävät vapaiksi, että me pääsisimme lapsen asemaan.”Gal 4

Kun Jumalan tiimalasissa aika oli täyttynyt, niin Jumala tuli ihmiseksi tähän meidän maailmaamme. Onneksi Hän ei jäänyt odottamaan meidän valmiiksi tuloamme vaan toimi oman aikataulunsa mukaisesti, muuten me odottaisimme yhä.

Paimenten tavoin mekin saamme vain sanoa *”Menkäämme Betlehemiin. Siellä me näemme sen, mitä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti”*.

Mekin saamme ottaa adventin ja jouluajan vastaan ihmetellen sitä mitä meille on lahjana annettu, palata arkeen ihmetellen, kiittäen ja ylistäen Jumalaa, siitä mitä olemme kuulleet ja nähneet. Kaikki on juuri kuin meille on sanottu.

Siunattua Adventin ja Joulunaikaa

Pekka Knuutti
puheenjohtaja

Rehtori Pekka Knuutin puhe Karstulan Ev. Opiston adventtihartaudessa 2010.

Betlehem Vammalan Marttilankadulla

Sastamalan kaupungissa Vammalan Marttilankadulla on jo vuodesta 2007 alkaen ollut seimien ja enkelten ja paimenten keto. Satakunnan Kansaniniminen maakuntalehti julkisti vuonna 2008 koko keskiaukeaman voimalla, että Betlehem on tullut Vammalaan Marttilankadulle.

Upi Vuorenoja

Lue lisää aiheesta s. 10.

Kauneushoitolan seimi-ikkuna Marttilankadulla. Kuva Upi

Jumalan kanava

Lokakuun aurinko ajaa säteitään sisään teollisuushallin ikkunoista Sörnäisten rantatiellä. Yhdeksännessä kerroksessa valo tulvahtaa TV7:n kauniisti sisustettuun, tilavaan aulaan ja avoimen tuntuisiin toimistohuoneisiin. Yhdessä niistä työskentelee Mirja Ojares, TV7:n toiminnanjohtaja. Hän on juuri palannut miehensä Martti Ojareksen kanssa Israelista. Martti Ojares on TV7:n toimitusjohtaja, mutta ei ole juuri nyt paikalla.

Valokuvaaja räpsii kuvia. Mirja Ojares kertoo TV7:stä, jota hän sanoo Jumalan kanavaksi.

Tunnelma on rauhallinen; hymyä riittää tulijoille muistakin työhuoneista. - Jumala on ollut meille hyvä, toteaa nuori nainen aulan vastaanottopisteessä.

- Haluaisin näyttää myös toiset kerrokset, Mirja Ojares sanoo ja ohjaa meidät vanhanaikaisella hissillä kymmenenteen kerrokseen. Ihmettelen siellä avautuvia tiloja: sali, johon mahtuu kuvattavaksi kokonainen seuraväki, iso kahvio sen vieressä, pienempi studio, jossa voidaan samaan aikaan tehdä toista ohjelmaa, miehittämätön lähetyskeskus, kunnioitusta herättävä ohjaamo, neuvotteluhuone... Neliöitä tarvitaankin paljon, sillä tekniikkaa ja ohjelmien rekvisiittaa riittää. Editointi tehdään viidennessä kerroksessa.

Katselen hämmästyneenä ympärilläni. Onko tämä uudenaikainen, suuri mediayritys tosiaankin TV7, se lahjavaroin toimiva, voittoa

tavoittelematon kristillinen kanava? Voiko olla mahdollista, että se on kasvanut näin laajaksi?

Toiminnan alussa oli ahdasta. Nämä Sörnäisten tilat on saatu vasta neljä vuotta sitten, vaikka TV7 alkoi lähetyksensä jo vuonna

2003. Sitä ennen studio oli Pasilassa. Kirjassa Jumalan seitsemäs ihme Mirja ja Martti Ojares kertovat kanavan syntyvaiheet ja myös kappaleen omaa historiaansa.

Vuonna 2002 Martti Ojares oli jäämässä eläkkeelle Sano-Osakeyhtiöstä, jossa hän oli tehnyt pitkän uran ja saanut viestintäneuvoksen arvonimen. Mirja Ojares puolestaan oli ollut lasten päiväkodin johtajana, mutta näihin aikoihin hänellä oli oma työohjausyritys. Heitä odotti ihana, taloudellisesti huoleton aika, jolloin he voisivat nauttia elämästä.

Jumala oli kuitenkin päättänyt toisin. Hän oli alkanut yhä painokkaammin puhua heidän sydämelleen kristillisen televisiokanavan perustamisesta. Joitakin hämmästyttäviä profetioitakin oli tullut Martti Ojarekselle eri tahoilta, jopa ulkomaisilta vierailta, jotka eivät mitenkään voineet tietää asioista. "Jumala tulee tekemään kauttasi jotakin suurta Suomen kansan hyväksi" oli yhden sanoman ydin. Toinen kertasi maininnan suuresta tehtävästä, mutta liitti siihen aikatarkennuksen: "Et pääse eläkkeelle."

TV7:n toimitusjohtaja Martti Ojares.
Kuva Mirja Ojares

Tämä yhä tiheämmin esiin työntyvä ajatus kristillisestä televisiokanavasta ei ollenkaan miellyttänyt Martti Ojaresta. Kanava sinänsä olisi toki hyvä ja todella tarpeen, mutta sen vetovastuuseen hän ei todellakaan halunnut joutua. Samaa mieltä oli Mirja Ojares. Näin uhkarohkeaan yritykseen ei pitänyt lähteä. Tarvittiin paljon lisää tönäisyjä, jotka muokkasivat mieltä alttiimmaksi tottelemaan, tarvittiin monia ihmisiä ja tapahtumia, jotka veivät pariskuntaa vääjäämättömästi TV7:n vetäjiksi.

Jumalan johdatus oli minuutilleen tarkkaa. Kirjassaan Ojarekset kertovat monista ihmeellisistä tapahtumista, joille ei ole muuta selitystä kuin se, että Jumala ohjasi kädestä pitäen. Kristilliselle televisiokanavalle oli yllättäen vapautunut paikka, joka oli otettava heti, sillä mahdollisuus ei toistuisi. Oli pakko alkaa työ. Taustaksi piti nopeasti saada yhdistys, jolla olisi rahankeruulupa. Piti muodostaa yhdistykselle hallitus, mutta osakkaiden ja vastuunkantajien löytäminen oli jo sinänsä ongelma. Piti tietenkin hankkia myös tilat ja tarvittavat laitteet. Jatkuva, iso este oli alusta alkaen rahojen puute. Jostain ne kuitenkin järjestyivät; niitä kertyi puroina pienistä lahjoituksista.

Toimipaikkana oli aluksi Ojaresten oma koti, kuljetuksiin Ojaresten auto, postimaksuihin Ojaresten kukkaro, työntekijöinä lähes yksinään Ojarekset. Koko elämä oli televisiokanavaa aamuvarhaisesta iltamyöhään.

Ratkaistavia asioita oli kaiken aikaa jonossa. Isoja päätöksiä piti tehdä sellaisistakin asioista, joissa ei itsellä ollut asiantuntemusta. Oli pakko luottaa Jumalaan ja ottaa kantaakseen pelottavia vastuita. Ainoa keino päästä eteenpäin oli jatkuva rukous, Jumalan tahdon ja avun herkeämätön etsintä. Ja Jumala oli uskollinen. Hän lähetti jokaiseen vaiheeseen juuri siihen sopivat ihmiset, ohjasi tekemään oikeat hankinnat ja löytämään ohjelmat.

- Tällä kanavalla Jeesus ei saa jäädä pimentoon, Mirja Ojares sanoo painokkaasti. Ohjelmien valinnassa on pitänyt vetää se tiukka linja, että kriteerinä on aina se, palveleeko ohjelma evankeliumin levittämistä. Työtä tehdään nöyrästi, siihen lähdetään aina Golgatan ristin juurelta. On tarpeen kokoontua rukoilemaan yhdessä, kiittämään ja ylistämään. Kaikesta saa kunnian Jumala. Häneltä kanavakin on saatu.

Mirja Ojares TV7:n ohjaamossa. Kuva Hannu Rasila

Kymmenennen kerroksen salissa. Kuva Hannu Rasila

Kotimaista ohjelmaa pyritään saamaan mahdollisimman paljon, mutta sen tarjonnasta on ollut puutetta. Siksi on ollut pakko turvautua ulkomaiseen tuotantoon. Amerikasta sitä on ollut saatavissa, mutta juuri tätä amerikkalaisuutta on arvosteltu. Alussa Ojarekset uskoivat Suomen luterilaisten seurakuntien ilman muuta tulevan mukaan tekemään ohjelmia. Heillä on itsellään luterilainen tausta, ja Mirja Ojares on toiminut mm. Vantaankoskella kirkkovaltuustossa ja seurakuntaneuvostossa ja tehnyt monet vuodet pyhäkoulutyötä. Yhteydenotot kirkon taholle eivät kuitenkaan tuottaneet tulosta.

Ristiriitojakin on taipaleella ollut. Mirja Ojares toteaa, että paholainen on taitava heittämään kapuloita rattaisiin. On kuitenkin ajateltava, että pahat puheet ovat enimmäkseen oletuksia ja väärinkäsityksiä. Koirat haukkuvat ja karavaani kulkee. Jos pitää Jumalan lippua korkealla, niin saa olla varma, että sylkeä tulee päälle. Kristillisessä toiminnassa kaiken tulee olla läpinäkyvää. Varsinkin rahankäyttö aiheuttaa epäilyjä. TV7:ssä ei jaeta osinkoja, mutta mahdollinen tuotto käytetään laitteiden ostamiseen. Ohjelmien tekoon on saatu rahaa tukiyhdistykseltä.

Olemme palanneet Mirja Ojareksen työhuoneeseen. Istumme pöydän ääressä, ja hän puhuu siitä, että Jumala on osoittanut hänet ja hänen miehensä tekemään yhdessä tätä työtä. Sitä ei kukaan jaksaisi yksin. Tässä

tarvitaan kaikki voimat ja suuri yksimielisyys. Avio-puolisot ovat Jumalan käytössä työpari, eikä siihen väliin saa iskeä kii-
laa. Vähitellen Ojaresten lapsetkin ovat tulleet mukaan työhön.

Kysyn, mitä muutoksia TV7 on kokenut kirjan ilmestymisen jälkeen. Saan kuulla, että uusien tilojen saamisen jälkeen ohjelmatuotanto on laajentunut, keskelle Jerusalemiä on saatu studio, josta tulee uutisia päivit-

täin, ja kaksi vuotta sitten on ohjelmia alettu lähettää Viroon. Tällä hetkellä ohjelmilla on kovaa kysyntää Ruotsissa, ja toiveena on päästä sinne kaapeliyhtiöön.

Näen edessäni ihmisen, joka on kokonaan antautunut Jumalan työhön. Kysyn, mikä on hänen oma raamatunlauseensa, josta hän saa voimaa. Hän antaa monien joukosta nämä:

"Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu" (Ps 23:1). Koska Jeesus on minut lunnastanut, minä olen hänen ja hän pitää minusta kaikessa huolen.

"Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, voitte pyytää mitä ikinä haluatte, ja te saatte sen" (Joh 15:7). Me elämme jo Jumalan valtakunnassa, se on sisäisesti meissä. Kun luemme Jumalan sanaa ja elämme läheisessä yhteydessä Vapahtajaan, niin hänen tahtonsa saa toteutua meissä ja meidän kauttamme. Voimme aivan turvallisesti ja luottaen viedä kaikki asiamme hänen eteensä ja hän kuulee meitä. Me saamme toimia Jumalan valtakunnasta käsin, osallisina siitä.

Paluumatkalla Sörnäisten rantatiellä katson kohisevaa liikennettä ja mietin kokemaani. Evankeliumi on vietävä kaikkeen tähän ympärillä vellovaan maailmaan. Valtakunnan kansalaisten on se tehtävä. Mihin siis tulee suunnata nyt? Lähemmäksi Vapahtajaa, hänen tahtonsa etsimiseen ja hänen ohjaukseensa. Jumalan siunatkoon TV7:n työtä ja kaikkia tämän työn tekijöitä ja tukijoita!

Keltossa ja Marian kirkolla 7.-10.10.2011

Oli kaksi syytä lähteä Pietariin.

Ensimmäisenä syynä pääsihteerimme Antero Rasilaisen vihkiminen Inkerin kirkon diakoniksi, joka tapahtui piispan ja avustajien toimesta kauniissa Kelton kirkossa seurakunnan ja suomalaisen pikku ryhmän todistaessa kyseistä vihkimistapahtumaa. Piispa Aarre Kuukauppi puhui veljellisesti "Veli Anterolle" vastuullisia ajatuksiin ja saatteli näin Anteron Inkerin kirkon työyhteyteen, erityisesti Vienan Kemian seurakuntaan.

Samassa jumalanpalveluksessa saarnasikin sitten veli Antero piispan tulkattaessa tuota saarnaa. Ilo oli olla mukana ja siunaten onnittelemassa uutta Inkerin kirkon diakoniaa, jolla tämän jälkeen on mahdollisuus hoitaa Inkerin kirkon seurakunnissa vieraillessaan koko ehtoollisjumalanpalvelus.

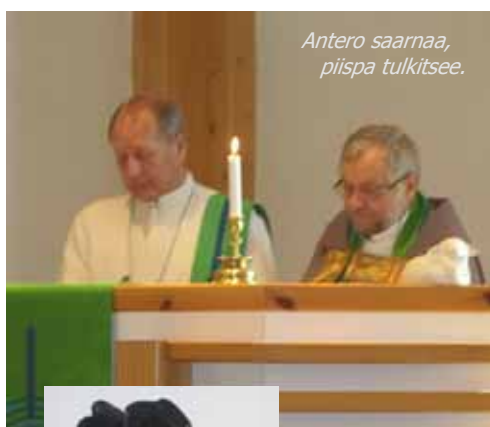
Toiseksi, 10.10. päivälle oli sovittu piispa Aarre Kuukaupin ja Jukka Paanasen kanssa yhteistyöneuvottelu Marian kirkolla. Neuvottelu tapahtui avoimessa ja rakentavassa hengessä. Esille tuli mm. Raili Mäkitalon työsopimuksen jatkaminen, Vienaan asettuneiden kansallisten pappien työn tukeminen ja Inkerin kirkon ensisijaiset toiveet tuen muodoista jne. Oli hyvä kuulla omin korvin suorat kommentit ja ajatukset ELYn ja Inkerin kirkon välisistä yhteistyömahdollisuuksista niin piispan kuin Jukka Paanasen taholta. Neuvottelu selvensi tulevaisuuden suunnitelmia.

Kolmanneksi kuin extrana saimme mahdollisuuden osallistua myös Marian kirkolla esille pystytettyyn kirjanäyttelyyn, joka juhlallisesti la 9.10.

avattiin. Olisi ollut mielenkiintoista käydä heti lukemaan monia mielenkiintoista Inkeriä, inkeriläisyyttä ja Inkerin kirkkoa koskevia kirjoja suuren Neuvostoajan puristuksessa. Olipa siellä aivan esillä uusikin, juuri painosta saatu ja myyntiin ehtinyt kirja, jonka tekijä Sisko Pörsti (tekijänimellä Sisko Latvus) esitteli avajaistilaisuudessa. Ansiokkaan puheenvuoron käytti myös Inkerin kirkon entinen pääsihteeri Isto Pihkala ja piispa Aarre Kuukauppi sekä monet muut.

Kannatti, ja oli jopa tarpeellista käydä Pietarisakin pitkästä aikaa. - Kun kerran oli näin painavia syitä aivan kuten aikanaan, kun Vienan Kemian inkeriläisnaiset lähtivät puuhaamaan Kemian seurakunnan papereita Pietariin asti. - Siis Galina ja Hilma vetäisivät huopatossut jalkaansa ja kapusivat Murmanskista tulevaan junaan kohti Pietaria. - Ja vaikka tossut olivat kastuneet, kun oli saavuttu Pietariin, niin tänä päivänä on Inkerin kirkko ja seurakunta Kemissäkin.

Ps. - Onneksi Pietarin kaupasta oli löytynyt pakkasen keskeltä tulleille varakenkiä, joilla oli hyvä tepastella Pietarissa vesisateella silloin ja nytkin

*Antero saarnaa,
piispa tulkitsee.*

aika poutaisessa, mutta hie-
man tuulisessa
säässä ja
ihmetellä ohi
mennen Pieta-
rin suuruutta
ja yhä vilkas-
tuvaa elämän-
menoaa.

*Rautaruusu rautaiselle
puurtajalle.*

Suom. virsikirja vuodelta 1886.

SRK-virastotalon seimi.

Me asetimme Jeesuslapsen näyteikkunoille

Mihin Jeesuslapsi mahtuu, missä Hän itse haluaisi olla? Ihan oikeasti, mitä luulet. Isä Jumala lähetti Hänet tänne maailmaan köyhyyden keskelle. Tavallisten ihmisten luo. Halpojen ja oppimattomien paimenten luo Jumala Jeesuksemme lähetti. Heidän kadullensa ja heidän pellollensa. Kaiken kruunu oli sitten enkelten mahtava läsnäolo ja heidän viestinsä. Sekin julistettiin ensin paimenille.

Sastamalan kaupungissa Vammalan Marttilankadulla on jo vuodesta 2007 alkaen ollut seimien ja enkelten ja paimenten keto. Satakunnan Kansa-niminen maakuntalehti julkisti vuon-

na 2008 koko keskiaukeaman voimalla, että Betlehem on tullut Vammalaan Marttilankadulle.

Kaikki tapahtui hyvin nykyaikaisesti. Sain käydä Italiassa Helsingin seimivaelluksen toteuttaneen ryhmän kanssa. Koko Italia eli arjessaan ja juhlassaan joulua seimien kautta. Samana vuonna kävimme matkailuyrittäjien kanssa Saksassa tutustumassa ”joulukaupunkkeihin” ja niiden säilyttämään jouluperinteesen. Käsitimme kertaheitolla, että seimikulttuuri on satoja vuosia vanha kristillinen perinne, joka on elänyt vahvasti joka puolella Eurooppaa ja ainakin kato-

olisissa maissa ympäri maailmaa. Tuntui päivän selvältä, että Jeesus ja seimi kuuluvat näkyvästi nykyaikaiseen elämänmenoomme jouluna täällä Suomessakin.

Meillä, täällä Harsulla Sastamalan Karkussa, alkoi kuumeinen vaihe. Etsimme seimiä ja teimme ja teetimme seimiä. Kaikki joululehdet, mitkä Harsulta löytyivät saivat uuden tehtävän. Ne olivat seimikuvien ja seimi-

Koululaisten tekemä seimikuvakollaasi Marttilankadulla.

kertomusten paras aarrearkku. Havainto oli ihmeellinen! Suomikin on ollut kautta vuosisatojen seimien maa. Kirkot ovat olleet seimikuvien ja seimimaa-lausten tyyssija. Emme me olekaan seimipakanoita vaan seimipaimenia.

Ullakoilta ja vaatekaapeista ja jopa Raamattujen välistä löytyi seimiä. Kouluissa on rakennettu seimiä. JokaPoika-lehti on jakanut seimenrakennusohjeita. Avattavat pahviseimet ovat olleet lasten jouluilona jo sata vuotta Suomessakin. Ja joulukortit - hienot kuvat Madonnasta ja Jeesus-lapsesta, seimestä ja paimenista sekä tietenkin myös Loppiaisen tietäjistä - kaikki ne ovat palvelleet yhtä ja samaa asiaa: seimen ihmettä. Tiernapoikien lauluesitys on elänyt meillä satoja vuosia! Enkelten kuorolaulu soi sittenkin tämän pohjoisen maan revontulisella ja tähtisellä taivaalla *"Kunnia Jumalalle Korkeuksissa ja Maassa Rauha Ihmisten kesken, joita kohtaan Hänellä on Hyvä tahto"*.

Arvatkaa puhuimmeko seimistä kaikille ihmisille, jotka vastaan tulivat! Kyllä, ja sitten se vain tapahtui: Punaisen Ristin Ystävänpirtillä se ensin aukeni kysymyksellä "Voitteko auttaa meitä saamaan seimen näyteikkunalle!" Siinä samas-

Etelä-Satakunnan Puhelin Oy ESP:n seimi-ikkuna.

sa vaimoni Maiju keksi, että "emmekö me voisi rakentaa seimiä Marttilankadun liikkeitten ikkunoihin ja kirkolle?" Innokas kierros jokaiseen liikkeeseen ja kaikki vastasivat "KYLLÄ!" Siitä alkoikin sitten melkoinen vipinä. Näin syntyi kaupungin, Marttilankadun yrittäjien ja seurakunnan yhteinen seimikatu. Sen pituinen se. Ai minkä pituinen ja mikä? No kolmenkymmenen seimen pituinen Marttilankatu.

Urpo Vuorenoja

<http://www.wanhaharsu.com>

Kuvat Upi

Telle Tammisen maalaama triptyygi.

Haution perheessä Joulun odotus alkaa adventista

Vihdin Ojakkalassa asuva Haution perhe viettää ensimmäistä jouluaan uudessa kodissa. Tämän joulun odotus on erilaista kuin parina viime vuonna. Molemmat vanhemmat ovat nyt töissä ja lapset päiväkodissa. Perheeseen kuuluvat tietokoneohjelmistoja kehittävän Jarin ja Vihdin lukiossa matemaattisia aineita opettavan Kaisan lisäksi lapset Veikko 5v. ja Anna 2v.

Hautiot ovat ahkeria kirkossa kävijöitä. Mikä merkitys on sillä, että lapset tottuvat pienestä pitäen käymään jumalanpalveluksessa ja sen yhteydessä pyhäkoulussa?

- Esimerkin voima on tärkeä. Lasten on hyvä nähdä, että vanhemmat menevät mielellään kirkkoon. En jaksakaan lähteä kirkkoon – nurinoihin olemme voineet vielä vastata, että me aikuiset haluamme mennä kirkkoon ja lapset ovat liian pieniä olemaan kahdestaan kotona. Tässäkin pätee vanha sanonta Varjele tapa, niin tapa varjelee sinut. Jos joka sunnuntai miettisimme erikseen, lähdetäisiinkö tänään kirkkoon, voi olla, ettemme jaksaisi usein lähteä. Toisaalta on oltava viisautta erottaa, milloin pitää viettää lepo-päivää kotona. Lapsille – ja myös aikuisille – on

tärkeää, että messun yhteydessä on pyhäkoulu. Silloin ainakin toinen vanhemmista saa istua rauhassa kirkossa ja lapsilla on heille suunnattua toimintaa. Kirkonpenkissä lasten kanssa istuessa pitää varautua siihen, että saarnaa ei ehdi kuunnella. Lasten kanssa kirkossa kävijälle tärkeitä osia ovat ne, jotka toistuvat samoina pyhästä toiseen. Ne ovat lapsillekin tärkeitä – aika pienikin lapsi oppii liturgisia osia ja patkiä Isä meidän – rukouksesta. Veikko ei tainnut olla vielä kolmea vuotta, kun sanoi kanttorin alkaessa soittaa Jumalan karitsa – hymniä: "Nyt tulee se ehtoollisen laulu."

Joulu uudessa kodissa avartaa näkökulmaa

- Aikaa kodin jouluvalmisteluihin on nyt vähemmän kuin aiemmin. Tämä on ensimmäinen joulumme uudessa kodissa ja uudella paikkakunnalla. Kaupungissa vietetyssä joulussa oli oma tunnelmansa, kun koko kaupunki hiljeni joulun viettoon. Nyt elämme maaseutumaisemmassa ympäristössä ja voimme nauttia eri asioista, kuten siitä, että saamme mennä joulusaunaan koska haluamme ja sytyttää tulen takkaan Astrid Lindgrenin Melukylän joulun tapaan: "Valkea roihusi uunissa ja kaikki oli aivan ihanaa."

Hautiot yrittävät olla viettämättä joulua etukäteen.

- Joulun odotus alkaa ensimmäisestä adventista, jolloin laitetaan ikkunoihin jouluvalot ja otetaan esille jouluseimi, jota kootaan vähitellen. Lapsilla on seimiasetelma, jota he saavat koota ja jonka hahmot eivät mene rikki, vaikka niillä leikkiikin. Lisäksi on "aikuisten" seimi, siis vain koristeeksi tarkoitettu. Jouluvalmistelut aloitetaan joka vuosi periaat-

Kaisa, Jari, Anna ja Veikko uudessa kodissaan Vihdissä. Kuvat Hannu Rasila

teessa ajoissa, mutta tähän asti on aina käynyt niin, että aikuiset tekevät viimeisiä joulul valmisteluja jouluaaton vastaisena yönä.

Itse joulun vieton pyrimme aloittamaan vasta jouluaattona – kuusi tuodaan sisälle aattonaaton ja koristellaan aattonaattoiltana tai aattoaamuna. Lasten joulunodotukseen kuuluu tärkeänä osana Lähetysseuran joulukalenteri, jonka lukuissa on jatkuva kertomus. Sitä luetaan mielenkiinnolla joka päivä ja edellistenkin päivien lukuja kerraten.

Joulu on Jeesuksen syntymäpäivä

Hautiot sanovat, että tärkeintä on tietää, että Jeesus on joulun päähenkilö.

- Lapsille olemme muotoilleet tämän niin, että joulu on Jeesuksen syntymäpäivä. Ensimmäisen joulun tapahtumista kertovia lastenkirjoja (ihan pienillekin suunnattuja) on aika paljon, joten lasten kanssa on helppo puhua ensimmäisen joulun tapahtumista kirjojen äärellä. Joulupukista olemme kertoneet, että se on satu-hahmo, niin kuin Nalle Puh tai Muumipeikko. Lahjoistakin olemme näin voineet kertoa niiden todelliset antajat ja kannustaa myös lapsia antamaan lahjoja. Lahjojen antaminen on melkein yhtä hauskaa ja jännittävää kuin lahjojen saaminen, lapsista on jännittävää katsoa, kun omatekemiä lahjoja avataan. Viime jouluna kuusen alle ilmestyi koko joukko ylimääräisiä mitä erilaisimpiin kääreisiin käärittyjä lahjoja. Niistä paljastui enimmäkseen lasten leluja. Lahjojen antaja oli 4-vuotias eikä saajan tietysti ollut tarkoitus pitää lahjaa vaan palauttaa se uudelleen annettavaksi.

Tutut laulut ja rukoukset kuuluvat arkeen ja juhlaan

- Meillä luetaan lähinnä ruoka- ja iltarukous, iltaisin lauletaan ennen lasten nukkumaanmenoa yksi tai useampia hengellisiä iltalauluja. Lauluhetkiä pidämme kotona ajoittain, niiden sisältö vaihtelee Lasten virsistä tavallisiin lastenlauluihin. Hengellisiä lastenkirjoja luetaan säännöllisen epäsäännöllisesti. Joulumusiikissa lasten suosikit vaihtelevat. Jo pitkin syksyä on kuultu laulua Pieni liekki.

-Lapsille tärkeitä ovat joulukuvaelmat. Kaisa oli kotona kaksi vuotta Annan syntymän

jälkeen. Veikko kävi tuolloin seurakunnan päiväkerhossa ja pääsi kahtena jouluna osallistumaan joulukuvaelmaan kerhon joulujuhlassa. Ensimmäisellä kerralla kolmivuotiaiden ryhmä oli enkeleinä. Esiintyminen jännitti ja valkoinen outo mekko ei olisi millään kelvannut vaatteenksi. Kun paljastui, että enkeli saa käteen hienon sähkökynttilän, enkelin vaatteisiinkin kelpasi pukeutua. Isojen kerholaiset esittivät muita jouluevankeliumin henkilöitä. Erityisesti eräs pyhäkoulusta tuttu poika oli paimenen roolissa. Pieni kerholainen puhui koko kevään ja seuraavan syksyn, että kun hän on isojen kerhossa, hänkin pääsee paimeneksi. Lopulta koitti odotettu hetki, josta puhuttiin pitkään jälkikäteenkin. Toinen lasten ja aikuistenkin mieleen jäänyt joulukuvaelma oli Vivamon Raamattukylän jouluvaellus, jota olimme ensimmäisen kerran katsomassa viime vuonna. Nyt on jo puhuttu, että mentäisiin tänäkin vuonna.

Joulu yhdistää eri sukupolvet

- Jouluaattona olemme käyneet yleensä kuuntelemassa jouluevankeliumin aattohartaudessa. Lasten ollessa pieniä hiljentyminen jää väistämättä vähemmälle, kotona olemme pitäneet hyvänä saavutuksena, että lauletaan yhdessä joululauluja. Kaisan vanhempien luona on luettu joulupäivänä jouluevankeliumi ja laulettu vielä yhdessä.

-Olemme jo monta vuotta viettäneet joulua osaksi kotona, osaksi mummolassa. Jouluaattona käydään yleensä perheille suunnatussa aattohartaudessa. Aattoilta vietetään yleensä kotona oman perheen kesken, joulupäivänä tai tapanpäivänä lähdetään mummolaan. Molemmat mummolat ovat samalla suunnalla, joten samalla reissulla käydään tapaamassa kummankin puolen isovanhempia. Pidämme tärkeänä, että joulun aikaan käydään isovanhempien luona, ja vierailut ovat tärkeitä sekä vanhoille että nuorille. Samalla saattaa tavata muitakin sukulaisia. Lapsista erityisesti Veikko alkaa olla jo niin vanha, että muistaa edellisistä jouluista jotakin ja on jo esittänyt lahjatoiveita. Siitä lähtien, kun toiveita on alkanut tulla, olemme sanoneet, että kaikkea sitä, mitä toivoo, ei voi saada, mutta varmasti jokin toive toteutuu. Lahjoissa pyrimme välttämään turhaa krääsää. Lapset saavat tietysti leluja, mutta lisäksi paketteihin kääritään asioita, joita hankittaisiin muutenkin Kaisa ja Jari Hautio sanovat.

Tuula Sääksi

SYTY SYDÄMEEN JOULUN VALO!

Sinun edessäsi, Kristus, me kaikkien aikojen ihmiset kummarrumme ja ihmettelemme valoasi: äitisi ja isäsi tallin hämähäryydessä, paimenet Betlehemin kedolla, sokea joka sai näkönsä, toisten hylkäämä jolle annoit uuden tulevaisuuden, meitä edeltäneet sukupolvet, jotka rakensivat tätä maata ja maailmaa, kaikki seuraajasi kaikkina aikoina ja kaikkialla, he jotka ovat uskoneet, toivoneet ja rakastaneet.

Kuva Timo Keski-Antila

Sinun edessäsi, Kristus, painan pääni ja kiitän vanhemmistani, jotka rakkautesi valaisemina kantoivat minut kastehetkellä kättesi siunattavaksi. Kiitän kerhonohjaajistani, jotka antoivat minulle joulujuhlan runoesityksessä vain yhden kertosäkeen toistettavaksi monta kertaa: SYTY SYDÄMEEN JOULUN VALO. Läpi vuosikymmenten se joulurukous on asunut sisimmässäni. Sinun valosi, Kristus, ei ole lakannut valaisemasta, valosi ei ole himmentynyt eikä menettänyt voimaansa. Sinä et unohda pienintäkään seuraajaasi pimentoon.

Sinun edessäsi, Kristus, kumartavat päänsä sisareni ja veljeni syrjäisissä maailman kylissä, edessäsi hiljentyä elämän ruuhkavuosissa kilvoitteleva seuraajasi suurkaupungin sykkeessä. Puoleesi kääntyy sairastuneen hiljaisuudessa tai elämänsä ehtoon yksinäisyydessä kiipuileva lähimmäinen. Sinun edessäsi minäkin hiljenen ja pyydän sädettä valosi loisteesta.

Sinun valosi, Kristus, valaisee meitä kaikkia. Sanat eivät riitä kuvaamaan kirkkautesi salaisuutta, valosi siunauksen syvyyttä ja ihmeellisyyttä. Sinä olet valo. Olet ollut ennen maailman luomista. Olet ollut läsnä luomisen aamussa, kun valo murtautui pimeään. Pimeys ei saa sinua valtaansa silloinkaan, kun pieni taivaamme näyttää peittyvän pilviin. Valosi kätkee pimeydenkin syleilyynsä ja kun sinun aikasi koittaa, valo voittaa pimeyden lopullisesti.

Ihmiseksi syntymäsi juhla me luomasi ihmiset katsomme käsiäsi, kasvojasi, niiden viatto-

muudesta ja puhtaudesta sädehtivää kirkkautta. Muistamme elämääsi, kättesi kosketusta, sanojesi voimaa, läsnäolosi luomaa rohkeutta. Vaikenemme kärsimyksesi ja ristinkuolemasi käsittämättömyyden edessä. Häikäistymme ylösnousemuksesi aamun kirkkaudessa. Aavistelemme sitä kirkkautta, jonka tuot tullessasi, kun kerran palaat ja kutsut kaikki seuraajasi mukaan uuteen taivaaseen, uuteen maahan.

Sinun valosi, Kristus, valaisee tämän päivän kulkuni. Kuljet edelläni. Avaat silmäni näkemään toisessa ihmisessä lähimmäisen, sinun luomasi, sinun rakastamasi. Annat minulle rohkeuden tarttua häntä kädestä, kulkea yhtä matkaa hänen kanssaan, jakaa antamasi elämän eväät hänen kanssaan, kantaa ilot ja huolet yhdessä hänen kanssaan. Havahdutat minut ymmärtämään, että käteni onkin sinun kädessäsi. Sinun kanssasi, sinun johdattamasi teen elämäni matkaa.

Sinun valosi, Kristus, loistaa jokaisessa valossa, joka syttyy matkani varrella. Aavistan läsnäolosi jokaisessa hyvässä sanassa, anteeksiannon ja rohkaisun sanassa, lähimmäisen lohduttavassa kädenpuristuksessa, hoitavassa hiljaisuudessa. Sinun rakkautesi täyteys ympäröi minut jokaisessa hetkessä, kun pysähdyn ihmettelemään Sanasi lupauksia, kun aavan käteni ottamaan vastaan sinut pyhässä ehtoollisessa. Sinä aavat sylisi ja otat minut vastaan valoosi, kun pimeässä kompuroivana etsin tietä eteenpäin.

SYTY MINUNKIN SYDÄMEENI JOULUN VALO!

Joulun ihmerauha, maahan laskeutuu

Tapaan virkeän ja onnellisen, elämänsä tyytyväisen opetusneuvos Eeva Kemppaisen (joulukuussa 88 v.) kuulaana lokakuun lopun aamupäivänä kauniissa kodissaan Ylistaron Kaukolanraitilla. Pitkä elämäntyö historian- ja äidinkielen opettajana, sekä yläasteen rehtorina, lukuisat luottamustoimet seurakunnassa ja kunnallisella puolella aina valtakunnan tasolle saakka lienevät osaltaan vaikuttaneet Eeva-ruustinnan sydämelliseen, läsnä olevaan, kuuntelemaan persoonaan.

Kauniisti katettu kahvipöytä odottaa. Laitamme kynttilänkin palamaan päästäksemme vielä paremmin joulun tunnelmaan. Lähdemme liikkeelle Eevan lapsuusajan muistoista.

Eeva: Synnyin aivan Vetelin kirkon juurella olevaan pieneen, vaatimattomaan kotiin. Isäni hoiti pientä, perinnöksi saamaansa maatilkkua ja samalla suntion (veteliläisittäin vehtari) tehtäviä. Äitini, syntyjään kauhajokisia, Turjan tyttäriä, toimi meijerikkönä ja samalla tietenkin hoiti kaikki kodin ja lasten hyvään kuuluvat asiat. Kotini oli pieni, mutta onnellinen. Aivan pienestä olen saanut kokea kodin, seurakunnan ja kirkon lämmintä hoitoa. Aivan erityisen turvan ja lämpimän lisän kotielämään antoivat "meidän mummu" (äidin äiti), "mummulan mummu" (isän äiti) ja Joeli-setä puolisonsa "sedän emännän" kanssa. Kaikki olivat evankelisia, armosta eläviä uskovaisia vanhuksia. Tämä yhteinen usko tietysti väritti myös joulunviettoamme.

Sirpa: Mikä on sellainen joulumuisto, jonka haluaisit jakaa ELYn joululehden lukijoitten kanssa?

Eeva: Niin pienestä kuin kykenimme omin neuvoin kulkemaan, kuljimme naapurin Mertta-tytön kanssa jokaisena jouluaattoamuna tietyn reitin vesikelkkaa työntäen. Keräsimme monesta, monesta naapurista joululahjaa, lähinnä syötävää, tiettömän taipaleen takana asuvalle Maija-mummulle.

Matka oli aika uuvuttava, mutta se unohtui ja tuli monin verroin palkituksi Maija-mummun kiitoksista, tuikkivista silmistä ja siunauksen toivotuksista: "Sieltä taas ne herran enkelit tulevat!" Muistan, miten niin sääliitti jättää mummu sinne yksin viettämään jouluaan. Maija-mummu nauroi vain iloisesti ja sanoi "enhän minä täällä yksin ole, kun Jeesus on joulunkin minun kansani!" Pitkän ja raskaankin matkan jälkeen tuntui niin hyvältä mennä joulusaunaan,

istahtaa joulupöytään ja laulaa kauniita Kanteleen lauluja ja hiljentyä Joulun Lapsen ja Sanan äärelle.

Eeva jatkaa: Köyhästä kodista ei olisi ollut mahdollista lähettää Eeva-tyttöä opin tielle ja isänikin kuoli jo 1937. Isäni sisar, Impi-täti, toimi Kannuksessa Osuuskaupan myyjänä ja tarjosi mahdollisuuden koulukortteeriin ja keskikouluun. Kokkolassa suoritin lukion, josta kirjoitin ylioppilaaksi 1943.

Sirpa: Sitten tulivat opiskeluvuodet ja perheen perustamisen aika. Menitte naimisiin Tapio Kemppaisen kanssa vuonna 1949. Missä vietitte ensimmäisen yhteisen joulunne?

Eeva: Puolisoni oli sotilaspappina Haminassa ja töissä vielä joulupäivänäkin. Pyysin, että viettäisimme yhteistä jouluamme Vetelissä, lapsuuskodissani. Niin sitten Tapio tuli Tapaninpäiväksi Keski-Pohjanmaalle ja jo illalla hän

oli puhumassa Rukoushuoneella. Muistan, että ensimmäiseksi joululahjaksi Tapio-puolisoni sai minulta Helvi Erhamaan kirjan: "Suntion tyttö ja poika". Tapio oli suntion poika ja minä toisen suntion tyttö.

Sirpa: Kun pojat syntyivät, (Jukka -51, Matti -52 ja Pekka -56) asuitte silloin Lappajärvellä. Muuttuivatko joulun tavat siinä vaiheessa?

Eeva: Eivät ne oikeastaan kovasti muuttuneet. Minulla oli työni koulussa. Tuohon aikaan oli jokaisen lapsen jälkeen mahdollisuus olla vain n. kuu-kauden päivät äitiyslomalla. Meillä tilannetta helpotti äitini (sai kutsun taivaan kotiin liki 110-vuotiaana) asuminen perheemme kanssa. Lisäksi oli pari tyttöä apuna. Se olikin välttämätöntä, kun esimerkiksi Lappajärven Kyrönniemen pappilassa oli 7 lämmitettävää "kakluunia" (uunia), joitten lämmittämiseen talvikuu-

kausina kului yhden ihmisen työpäivä liki kokonaan. Niin, sillä tavalla lapset muuttivat joulun aikaa, että olivat lähes aina, varsinkin vähän isompina, mukana seurakunnan joulussa Tapio-isän ja minun kanssani. Teimme yhdessä puolisoni kanssa työtä seurakunnassa muulloinkin, kuin jouluna, silloin kun vain oma opettajan/rehtorin työni antoi siihen mahdollisuuden. Kierrokset eri kylien joulujuhliissa varsinkin täällä Ylistarossa alkoivat myös meidän perheemme osalta aina aatonaattona. Aattona meillä kävi todella paljon seurakunnan väkeä joulutervehdyksiään tuomassa. Muulloinkin pappilassa oli useasti seurakuntalaisia milloin ruoka - milloin kahvipöydässä. Mummi oli hyvä emäntä ja usein Tapio-vävy kurkisti viereisestä kirkkoherranvirastosta kysymään, olisiko mummin kattilassa soppaa tai pannussa kahvia vielä yhdelle seurakuntalaiselle. Seurakuntalaisten lähtiessä oman joulunsa viettoon myös pappilan väki hiljentyi omaansa. Luulin, että meidän joulunviettomme ei kovin suuresti poikennut muitten Jumalaan uskovien

perheitten tavoista. Joulusauna, yhteinen jouluruoka, hengelliset laulut, Jouluevankeliumi, joulupukki lahjoineen kuuluivat meidänkin jouluumme.

Sirpa: Oliko teillä pappilassa joku erilainen jouluruoka, mitä ei ehkä ollut yleisesti muissa perheissä?

Eeva: Ihan oli perinteiset jouluruuat. Laatikot, lipeäkala, "salla" eli rosoli, kinkku jne., mutta jälkiruokana oli aina Pappilan Hätävaraniminen jälkiruoka.

Sirpa: Kun pojille rupesivat omat perheet muodostumaan, vaikuttiko se jouluperinteeseen?

Eeva: Sillä tavalla se vaikutti, että perheelliset viettävät aatton yleensä omassa kodissaan, oman perheen kesken ja sitten Joulutai Tapaninpäivänä matkustetaan isovanhempien luokse.

Sirpa: Entä joulu kaksistaan puolison kanssa ja yksin?

Eeva: Kaksin koettuja jouluja, puhumattaakaan yhteisestä ajasta eläkkeellä meille ei juuri ehtinyt kertyä, kun Tapio-puoliso kutsuttiin Taivaan Kotiin -85. Hän jätti minulle ikään kuin testamentin, sairastuttuaan maksasyöpään varsin pian eläkkeelle jäämisensä jälkeen. Hän sanoi: "Sinun Eeva pitää oppia nyt vaikea läksy: Tapahtukoon Sinun tahtosi!" Toinen pyyntö oli: "Älä Eeva lähde pois Ylistarosta, ystävien keskeltä!". Minulla on suunnaton määrä hyviä ystäviä rakastavien poikieni ja heidän puolisoittensa lisäksi, kuusi upeaa ja kunnollista lastenlasta. Se on valtava rikkaus, vaikka he eivät joka hetki olisikaan läsnä. Rakasta puolisoa on ikävä joka päivä, mutta se varma tieto lohduttaa, että tapamme vielä taivaassa. Sitten kun se on Vapahtajan kirjoihin merkitty, saamme viettää yhdessä ikuista JOULUA.

Sirpa: Kiitos Eeva sydäntä lämmittävästä, hoitavasta haastattelusta ja SIUNATTUA JOULUA!

Kuulethan laulun

Den Evangeliske Budbäraren
N:o 1 Vuonna 1855 (ensimmäinen vuosikerta)
Harsun arkisto

tekijä tuntematon
suomenkielinen teksti Arpo Vuorenoja
säv. trad, sovitus U.V.

1. Kuulethan lau - lun, pa - suu -- nat soit - taa
2. Tulethan tän - ne , lä - helle mei - tä
3. Jos poispäin kul - jen, o - - - besi sul - jen
4. Koh - ta on jou - lu, saa - - - bu jo jou - du

1. Tai - vas - ten jou - kot maan pauhun voit - taa
2. Toi - vomme ai - - nut, kos - ke - ta , pei - tä,
3. Lau - luja kuu - len, kau - niik - si luu -- len
4. Läm - mön ja rau - han , wir - ra - ta an - na,

1. Suu - ri on Luo - ja Poi - kansa tuo - ja
2. huo - let ja har - hat kau - as näin hei - tä
3. Jou - lu - a kai - paan. Ad - - ventin ai - - kaan.
4. Kuk - ki - a kan - na, An - teeksi an - na.

- 1.-4. Saa - wu oi Jee - - - - sus!

Ja tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustukselta kävi käsky, että kaikki maailma oli verolle pantava. Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Kyreniuksen ollessa Syyrian maaherrana. Ja kaikki menivät verolle pantaviksi, kukin omaan kaupunkiinsa. Niin Joosefkin lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, ylös Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on Beethlehem, hän kun oli Daavidin huonetta ja sukua, verolle pantavaksi Marian, kihlattunsa, kanssa, joka oli raskaana. Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että Marian synnyttämisen aika tuli. Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut sijaa majatalossa.

Ja sillä seudulla oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa. Niin heidän edessään seiso Herran enkeli, ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja he peljästyivät suuresti. Mutta enkeli sanoi heille: "Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa." Ja yhtäkkiä oli enkelin kanssa suuri joukko taivaallista sotaväkeä, ja he ylistivät Jumalaa ja sanoivat: "Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!"

Ja kun enkelit olivat menneet paimenten luota taivaaseen, niin nämä puhuivat toisillensa: "Menkäämme nyt Beethlehemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti." Ja he menivät kiiruhtaen ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Ja kun he tämän olivat nähneet, ilmoittivat he sen sanan, joka oli puhuttu heille tästä lapsesta. Ja kaikki, jotka sen kuulivat, ihmettelivät sitä, mitä paimenet heille puhuivat. Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä. Ja paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa kaikesta, minkä olivat kuulleet ja nähneet, sen mukaan kuin heille oli puhuttu.

JOULURUUSU

Olipa kerran, näinhän kaikki todelliset sadut alkavat.

Tämä tarina kertoo minusta, jouluruususta. Asuin aluksi kukkatuvassa. Joulun alla sinne virtasi asiakkaita. Me kaikki eriväriset kukkasets kurkotimme kauniit kasvomme ylös ja kuiskasimme: "Ota minut jouluiloksi." Vierelläni olevat punaiset joulutähdet huokailivat onnesta, kun heidät käärittiin paperiin.

Jouluviikolla kauppaan tuli nainen, joka kysyi jouluruusua. Asiakas ohjattiin hyllyn luo. Hän valitsi minut ja hymyili. Sydämeni oli pakahtua onnesta.

Pimeässä paketissa oli vähän tukalaa, mutta uteliaisuus ja jännitys helpottivat oloa. Kuului iloista puheensorinaa. Minut pyöritettiin käärestä esiin.

"Voi miten kaunis ja ihana kukka! Tämä on oikea jouluruusu", kuului ympäriltä. Minut asetettiin hellästi suuren salin pöydälle kynttilöiden lähelle.

Tuli juhlan aika. Kuunneltiin sanaa Jeesuksen syntymästä. Teki mieli yhtyä jouluvirteen, mutta tyydyin hiljaa heiluttamaan valkoisia terälehtiäni sävelten tahdissa. Lasten riemu ja aikuisten puheen sorina täyttivät joka sopen. Oli ihanaa saada olla Joulun Lapsen juhlassa.

Joulu meni. Kukkani nuukahtivat. Ikivihreät lehteni kurottivat terhakkaasti kohti valoa, jota tulvi yhä enemmän ikkunoista. Kevään koittaessa minut vietiin puutarhaan. Kuulin,

Kuvat Upi

kun sanottiin: "Viedään jouluruusu ruusutarhaan. Tässä kiven vieressä on hyvä paikka. Siinä se saa kasvaa."

Oli kesä! Minä nautin ympärilläni olevista hehkuvista ruusuista ja lintujen laulusta. Lehdilläni levähtivät perhoset mesimatkallaan ja lepäkörtut etsivät kirvoja.

Ilma viileni, puiden lehdet muuttuivat keltaisiksi ja minua alkoi väsyttää. Valkoisia lumihiutaleita leijaili lehdilleni. Niiden tanssi tuuditti minut talviuneen.

Aika kului. Unen rippeet karisivat. Kuulin lasten ääniä. Olisin tahtonut avata kukkanup-puni ja tervehtiä heitä: "Nyt on joulu!" Mutta raskas peitto oli esteenä.

Vihdoin suoja päältäni nostettiin sivuun ja häikäisevä valo tulvi kaikkialla. Näin, että ruusutarhan muut kukat olivat vielä unessa. Vain muutama keltainen narsissi hehkui kilvan auringon kanssa.

"Mitä ihmettä! Jouluruusu kukkii!", kuulin ihasteltavan. Kauniit valkoiset kukkasilmäni olivat avautuneet apoposelleen. Minä, pieni jouluruusu, toin tervehdyksen kevään riemujuhlaan. Ja aurinko tanssi iloa.

Maiju Vuorenoja

Matkaenkeleitä

Pyyhin pölyjä kodin kirjahyllystä. Hyllyn päälle on koottu erilaisia enkeleitä, muistoksi saatuja ja jokunen itsekin hankittu. Otan vuorotellen jokaisen enkelin käteeni ja pyyhin siitä pölyt. Samalla muistelen ystävää, jolta enkeli on saatu, tai tilannetta jolloin itse olemme tuon enkelin hankkineet.

Jokainen pikku-enkeli kertoo omaa tarinaansa.

Ehkä liikuttavin on vaatimaton pitsienkeli. Sillä on pienestä puuhelmestä tehty pää, mekko ja siivet on heikkoa pitsikangasta. Tämä enkeli "lensi" meidän luoksemme ollessamme eräällä sukumatkalla Karjalan kannaksella. Olimme käymässä isän suvun juurilla Kivennavalla ja yövyimme Terijoella rantahotellissa. Matkapäivän iltana lähdimme kävelemään pitkin Terijoen hiekkarantaa. Yhtäkkiä mieheni kumartui ja poimi veden rajasta jotain. Hän ojensi minulle märän kangaspalan ja sitä tarkemmin katsoessani huomasin sen olevan pieni enkeli. Se oli märkä ja ryvettynyt ja ajattelin heittää sen saman tien pois, mutta sitten mieleeni tuli lapsellinen ajatus; "Tämä enkeli lensi meidän luoksemme, mutta raukka putosi matkalla veteen". Vein enkelin hotellihuoneeseen ja pesin sen. Seuraavana aamuna, yön yli kuivuttuaan, enkelin siivet olivat oienneet ja se näytti puhtaan valkoiselta.

Enkeliä katsellessani muistelen aina tuota matkaa ja isän tädin, Aune-tädin viestiä, jonka hän oli meille matkalaisille lähettänyt. Hän ei itse enää jaksanut lähteä mukaan synnyinseuduilleen, mutta lähetti minulle kirjeen ja pyysi lukemaan sen matkan aikana kaikille mukana olleille. Hän kirjoittaa mm. näin: "Olen mukana ajatuksin ja rukouksin. Toivon eläväni ja saavani tuoreita terveisiä, kun kotiudutte matkaltanne. Antakoon Isä teille suotuisat säät matkallenne, varjelusta ja kohtuullisen nopeaa selviämistä tullista ja enkelit mukaan!" Hy-myssä suin ajattelen, että tuo enkeli oli meidän matkaenkeli. Edelleen se muistuttaa hauskaa sukumatkasta ja minulle rakkaasta ja läheisestä sukulaistädistä, joka on jo päässyt Taivaan kotiin. Toinen enkeli, jonka hahmoon sisältyy paljon rak-

kaita muistoja, on paperista itse taiteltu. Se ilmestyi kotimme ovelle eräänä joulunalusiltana muutama vuosi sitten. Oli myöhäinen ilta, kun ovikello soi. Ehtiessämme ovelle, ei siellä ollut enää

ketään, mutta rappusilla istui enkeli jonka vieressä paloi kynttilä. Kynttilän vieressä oli kaunis itse tehty joulukortti, jossa loisti taidokkaasti taiteltu paperitähti. Kortissa lukee hyvän joulun toivotukset ja sanat: "Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita Hän rakastaa."

Vaikka emme nähneet enää ketään, tiesimme keiltä tämän enkelin ja kortti oli. Se lämmitti mieltämme ja liikutti syvästi.

Joskus voimme kokea konkreettisesti, että enkelit ovat matkallamme mukana. Näin kävi meille mieheni kanssa muutamia vuosia sitten kesälomamatkallamme.

Olimme palaamassa päivän kävelyretkeltämme Pielpajärven erämaakirkolta Inarissa. Matti käveli edellä, minä perässä. Yks kaks hän pysähtyi ja sanoi: "Karhuja". Ajattelin, että mitä hän nyt puhuu, missä on karhuja. Nostin katseeni ylös varpaista ja näin tosiaankin kaksi karhua seisovan polulla edessämme. Ne seisoivat ehkä kymmenen metrin päässä ja katsoivat suoraan meihin. Jähmetyin paikalleni ja ajattelin, että "nytkö tuli loppu". Matti sanoi: "Otetaanpas muutama askel taaksepäin." Minulla jalat eivät liikkuneet mihinkään ja mietin, että mitä tässä nyt pitikään tehdä. Käskyt eivät kulkeneet päästä jalkoihin, seisoin vain paikallani. Matti katseli ympärilleen ja totesi, että ne olivat pentuja, missä mahtoi olla emo. Ei näkynyt emoa, joten Matti tuumasi, että "otetaanpas kuva". Hän alkoi kaivaa kameraa esille ja kun sai sen kuvausvalmiiksi, karhut päättivätkin lähteä pakoon. Kuvaan niitä ei ehtinyt saada.

Kun pääsimme viimein autolle, totesimme, että meillä oli todellakin suojelusenkeli mukana. "Hän antaa enkeleilleen käskyn varjella sinua kaikilla teilläsi", tuntui niin todelta.

Kuva Timo Keski-Antila

VANKINA PAPINPUVUSSA

Elokuun 24. päivänä 1840 Oulun kaupunkiin saapui vaitelias papinpukuinen mies. Hän oli nuorehko, kohtelias ja hyväkäytöksinen ja näytti tuntevan kaupungin ennestään. Olihan näitä täällä Oulun liepeillä käynyt, heränneitä vakkannäköisiä pappeja, mutta tämä mies, Fredrik Gabriel Hedberg, oli tullut työhön tänne. Vain lyhyeksi aikaa, niin kuin hän itse päätteli. Piispa Erik Melartin oli osoittanut hänelle harvinaisen pienen seurakunnan, muutaman kymmenen vangin joukon Oulun vankilassa, joten ei tämä järjestely voinut olla muuta kuin väliaikainen.

Rikollista seurojenpitoa

Vaikea tätä kohtalon käännettä olikin uskoa, vaikka enteet olivat olleet nähtävissä. Pastori Hedberg oli aiheuttanut huolestuttavaa liikehdintää jo kahdessa seurakunnassa eikä ollut välittänyt kokoontumiskiellosta, jota tuomiokapituli konventikkeliplakaatin perusteella vaati. Voisivathan heränneitten ja sielunrauhaa etsivien ihmisten seurat muodostua kapinoiksi vallanpitäjiä vastaan. Miten Venäjän keisari olisikaan saattanut ymmärtää, että tämä pikkuinen lauma etsi vain taivaallisen valtakunnan jäsenyyttä?

Monia liian innokkaita saarnaajia oli jo karkotettu syrjään. Heitä oli lähetetty Ahvenanmaalle pieniin saaristoseurakuntiin, jossa eivät voisi olla turvallisuudelle vaaraksi. Edellisenä vuonna oli sitä paitsi Kalajoen käräjillä langetettu heränneille ankaria sakkoja seurojen pitämisestä ja pari pappia oli erotettu puoleksi vuodeksi virantoimituksesta. Oikeusjutun alkuna oli ollut rahankeruu lähetystyölle. Kerrottiin, että muuan palvelustyttö oli antanut silkkiinansa lähetyslippaaseen kysymättä lupaa holhoojaltaan, ja siksi kerääjiä syytettiin anastuksesta. Varsinainen syy oli kuitenkin konventikkeliplakaatin vastainen toiminta. Heränneet olivat nyt yhteiskunnalli-

sesti epäilyttäviä ja tarkkailun alaisia.

Asettumista

Vaarallinen Hedberg oli siis karkotettu vankilansaarnaajaksi. Tämä karkotus oli jo toinen; edellisen kerran hänen oli ollut vastoin tahtoaan muutettava Lohjalta Paimioon. Tämä Ouluun siirto tuntui kuitenkin paljon vaikeammalta. Matkansa varrella Hedberg oli pysähdellyt pappisystäviensä luona jakamassa heränneitten yhteistä huolta tulevaisuudesta. Hän oli saanut paljon tukea ja lohdutusta, ja useat olivat luvanneet auttaa taloudellisestikin, sillä vankilansaarnaajan palkka oli olemattoman pieni, vain 225 ruplaa. Lupaus avustuksesta pidettiin, sillä Hedbergin ymmärrettiin kärsivän rangaistusta ikään kuin kaikkien puolesta.

Nyt oli siis asetuttava Ouluun. Perheen Hedberg oli jättänyt vanhempiensa kotiin Raaheen odotamaan, että asunto olisi valmiina; olivathan lapset vielä pienet, tyttö ja poika. Perheeseen kuului lisäksi Hedbergin vaimon Marian leskeksi jäänyt sisar Wilhelmiina, jolle Hedberg oli luvannut kodin. Pian löytyikin paikka; muuan rouva Levonius vuokrasi Hedbergille kolme huonetta ja pienen ullakkokamarin, joka olisi työhuoneeksi aivan kelvollinen. Vaatimattomasti siis elettäisiin, mutta muuta ei nyt odotettukaan. Perhe saattoi tulla, ja elämä Oulussa alkoi etsiä arkiratojaan. Sukulaisiakin kaupungissa oli, vierailtiin ja alettiin sopeutua tähän olinpaikkaan. Seurakunta oli kyllä varsin erikoinen, mutta saattoihan ympäristöön tehdä matkoja ja saarnata lähiseudun kirkoissa. Kaikki näytti siis lopulta asettuvan oikein hyvin kohdalleen.

Ahtaissa rajoissa

Totuus paljastui kuitenkin äkkiä, ja Hedbergin haaveet repeytyivät riekaleiksi. Kuvernöörin-

virastoon oli saapunut piispa Melartinilta määräys, että Hedberg sai saarnata vain vankilan kirkossa Ilmeisesti piispa oli säikähtänyt siitä, että hänen toimistaan oli uhattu kannella keisarille. Hedbergin käynti maaherra Rolf Villiam Lagerborgin luona ei myöskään helpottanut tilannetta, sillä maaherra kielsi ankarasti Hedbergiä poistumasta kaupungista ilman hänen lupaansa. Herännäispapit pyrkivät hänen mielestään uskonto verhonaan saamaan aikaan yhteiskunnallista kapinaa, ja hän toivoi keisarin tekevän väkevällä kädellä lopun siitä ja karkottavan syylliset Siperiaan.

Hedberg oli siis vain vankien pappi ja käytännössä itsekin vanki. Se oli tyrmistyttävää, mutta hän pyrki ottamaan sen vastaan Jumalan antamana koettelemuksena. Erityisen vaikeana hänen kohdalonsa koki isä, nimismies Erik Hedberg. Hän kirjoittaa pojalleen: "Nyt ovat ihmiset hulluja, en olisi voinut koskaan uskoa, että meidän nk. valistuneena aikanamme ja keskellä kristikuntaa löytyy sellainen sokeus; sinä olet pappi ja varapastori, et ole koskaan tehnyt virkavirhettä, mutta et saa kastaa lasta, paitsi hätäkasteella, eikä se ole skandaali, ei vain sinua vaan koko papistoa ja sen ohella kristuksen rakkautta vastaan."

Hedberg ymmärsi isänsä pettymyksen ja yritti lohduttaa: "Ei ole helpoa niin kuin Abraham muinoin uhrasi Isakin uhrata minua Herralle kokonaan. Voit iloita siitä, että Herra ei ole kutsunut sinun ainutta poikaasi kunniaan, rikkautteen tai valtaan vaan Kristuksen kärsimysten, halveksunnan ja köyhyyden osallisuuteen. Mikä on autuaampaa kuin kärsiä täällä hänen nimensä tähden?"

Vaikka Hedberg yritti ottaa karkotuksensa Jumalan antamana kouluna, ajan kuluessa alkoi mieleen nousta katkeruus. Olivatko vankien

sielut muka alempiarvoisia, koska heille kelpasi opettajaksi lahkolainenkin? Ilmeisesti Hedberg oli odottanut vankien keskuudessa syntyvän herätystä, mutta sydämet olivat kovia eivätkä rikolliset suinkaan pitäneet itseään syntisinä vaan paremminkin väärin rangaistuina. Sen sijaan Hedbergin saarnoista kiinnostuivat vanginvartijat, jotka asettuivat puhdistamaan aseitaan leipomotupaan, jossa jumalanpalvelukset pidettiin. Läs-nä ei saanut olla muita kuin vankeja, ei edes vartijoiden perheenjäseniä. Siitä syystä jumalanpalveluksia ei voitu myöskään pitää kesällä ulkona, koska kuulijoita alkoi kertyä aidan taakse. Vanginvartijoiden vaimot puolestaan olivat keksineet paremman keinon päästä jumalanpalvelukseen: he luikahtivat leipomon komeroihin.

Kätkeyty kasvamaan

Oulun aika kuitenkin koitui Hedbergin hengellisessä elämässä siunaukseksi. Silloin hänellä oli mahdollisuus keskittyneesti tutkia Raamattua, lukea ja kirjoittaa. Varsinkin Lutherin Galatalaiskirjeen selitys ja Huonepostilla toivat valoa ja toivoa ja veivät häntä yhä lähemmäs sitä totuutta, että ihmisen pelastumisessa eivät omat an-

siot kelpaa maksuksi. Kristus on jo suorittanut hinnan, ja tämän katuva syntinen saa uskoa heti. Tämä usko oli kuitenkin vasta selkiytymässä. Hedberg tilasi monia hartauskirjoja, mutta jatkuvassa käytössä täälläkin pysyi Arndtin kirja Totisesta kristillisyydestä. Sitä hän luki yhdessä vaimonsa kanssa.

Joskus vankeus ahdisti kovin. Oli vaikeaa kulkea kirkon ohi, kun sen kellot kutsuivat jumalanpalvelukseen. Jospa pian toteutuisi Jonas Laguksen kirjoittama viesti: "Herra on ikään kuin kätkenyt sinut syrjään... ja hän tulee vetämään sinut esiin

Oulun tuomiokirkko 1950-luvulla. Hedbergin aikana näkymä ei ollut aivan sama, sillä torni rakennettiin harjakorkeuteensa vasta vuonna 1845. Kuva Oulun seurakuntien arkistosta. Kuvankäsittely Upi Vuorenoja.

kuin maamiehen kylvämään pellon josta ei ole vielä puhjennut yhtäkään tähkääpää.” Sisimmässään Hedberg tunsikin, että Oulussa olo oli valmistautumista tulevaan työhön.

Yhteyttä ja eroavuutta

Muutaman kilometrin päässä Oulusta sijaitsi heränneitten tärkeä seurojenpitopaikka Nokelan talo. Sen isännästä Heikki Klemolasta Hedberg sai läheisen ystävän. Siellä hän kävi lähes joka viikko. Kerran sattui niinkin, että virkavalta tuli pitämään tarkastusta, mutta ei löytänyt talossa ketään, koska seurat pidettiin kauempana riidessä. Portailla olivat vain Hedbergin kalossit ja päällyskengät, jotka talon tyyliin sopimattomina herättivät poliisien ihmetystä.

Oulun seudun herännäisyys ei suinkaan ollut mikään yhtenäinen liike. Se oli saanut vaikutteita monelta taholta ja oli osaksi hyvin lakihenkistä. Hedberg kiinnitti huomiota siihen, että puhuttiin kyllä pyhityksestä, rukouksesta, valvomisesta ja kieltäymyksistä, mutta ei paljoakaan Kristuksesta. ”Mooseksella on enemmän sananviejiä kuin Kristuksella”, hän päätteli.

Hedberg itse eli yhä omaa hengellistä kasvuprosessiaan ja pyrki pääsemään kestäväan rauhaan. Hän halusi kieltäytyä muusta ja harjaantua uskossa seurustelemalla Vapahtajansa kanssa. Pysymistä tässä hän piti ainoana tärkeänä asiana. Hän oli myös alkanut huomata, ettei hän ehkä ajattele aivan samoin kuin heränneitten johtomiehet. Hän siis halusi varmistua siitä, olisiko hänen kunnioittamiensa herännäisjohtajienkin mielestä oikein heittäytyä kokonaan ja heti Jeesuksen pelastustyön varaan ja uskoa armoon Raamatun sanan perusteella ilman tunteitten vakuutusta. Välillä Hedbergistä tuntuikin, että häntä ymmärrettiin täysin ja hänen kantansa hyväksyttiin. Hänen oli kuitenkin mielensä vaihtelussa saatava varmuus Jumalan lapseudesta. Piinaavan odottamisen piti päättyä. Hän piti edelleen itseään heränneenä ja kunnioitti syvästi heränneitä isiä. Kritiikkinsä hän esitti varovasti kysymyksinä ja nimitti itseään uskonasioissa kääpiöksi heidän rinnallaan. Paavo Ruotsalaisen hän tapasi, kun tämä tuli Ouluun L. J. Niskasen kanssa. Vaikka Hedbergin vaikutusalue oli hyvin rajallinen, hän pystyi näinä aikoina keskustelemaan hyvinkin monien heränneitten kanssa sekä Oulussa että niillä matkoilla, joihin sai maaherralta luvan.

Kuva Eeva Takala

Vankeudesta pois

Ajan kuluessa Hedberg alkoi tuskastua vankeuteensa. Hän oli sananjulistaja, joka halusi saarnata. Hän kirjoitti piispalle kirjeen, joka oli täynnä katkeruutta siitä, että piispa oli sanonut häntä lahkolaisopettajaksi, vaikka oli itse paljon enemmän väärässä. Sitä kirjettä Hedberg ei kuitenkaan koskaan lähettänyt, vaan kirjoitti sen reunaan: ”Huomaa tarkoin. Näin ei saa kirjoittaa...” Toisen kirjeen hän sen sijaan lähetti. Siinä hän pyysi helpotusta saarnakieltoon, mutta sitä piispa ei katsonut voivansa myöntää.

Hedberg siis jatkoi opintojaan ja kirjoittamistaan. Lopulta hän oli valmis anomaan virkapaata voidakseen suorittaa Turussa pastoraalitutkinnon, jota varten hän oli jo jonkin aikaa valmistautunut. Vapautta myönnettiin neljä kuukautta vuoden 1842 alusta lukien. Joulun aikoina Hedbergin perheellä oli siis edessä uusi elämänvaihe. Mitä toisikaan tullessaan seuraava armon vuosi?

Lähteet:

Ludw. Wenersrötöm: Fredrik Gabriel Hedbergin Elämä ja Waikutus (SLEY 1897)
Lauri Takala: Suomen evakelisen liikkeen historia (SLEY 1929)
W.A. Schmidt: Fredrik Gabriel Hedberg (SLEY 1951)
Esa Santakari: Evankeliumin aamunkoitteessa (SLEY 1961)
Niin se tapahtui” (SLEY-KIRJAT 1996)
Evangelisen liikkeen synty (SLEY-KIRJAT 2003)
Seppo Suokunnas:
Evangelisen liikkeen isä F.G. Hedberg 1811-1893 (Sley ry 2011)
PAAVO RUOTSALAINEN 1777-1852 JUHLAKIRJA (HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS 1977)
sekä Hedbergin kirjeet

Joulukeräyskohteet Vienan Karjalassa

Adventti ja joulu ovat jo melkein porstuassa ja oikeastaan on sitä ollut joululahjoja miettivien miellissä jo lokakuusta lähtien. Minnehän tämä tai tuo sukkapari on menossa? Miten tämä lapaspari ja monet muut käsityöt löytävät jouluna 2011 juuri sen oikean omistajan ja kuinka monen muun nysäkän matkassa niitä menee sinne jonnekin vai jäävätkö peräti jonnekin välille lojumaan? Nämä kysymykset ovat oikeutettuja erityisesti sinulla, joka huomaat ilmoitukset joulukeräyksistä ja sinulla, joka olet joskus valmistanut jotain vietäväksi mm. Vienan Karjalaan, mutta et ole saanut tarkkaa tietoa jälkikäteen pakettisi kohtalosta. Kovin tarkkaa tietoa en voi sinulle luvata tämänkään vuoden lahjan saajasta, mutta sen voin vakuuttaa, että perille juuri sinunkin lahjoituksesi menevät ja kiitokset saapuvat Taivaan Isän antamina siunauksina. Jumala kun ei jää kenellekään velkaa.

Voin kuitenkin kertoilla jotain joulukeräyskohteista ja suunnitelmista niiden viennin suhteen. Lahjasi eivät jää lojumaan lumppukeräyspisteille, eivätkä unohduksiin, vaan jokaisen lahjoituksen määrätietoinen menosuunta on kohti itää. Ne kenties hajaantuvat eri Vienan kylille, riippuen keräyksen yhteismäärästä. Keräyksemme kohteina ovat Vienan Kemissä Papinsaaren lapset ja -perheet, pyhäkoulujuhlissa olevat, seurakuntalaiset, lastenkoti jne.

Meno- tai tulomatkoilla Vienan Kemiin pysähdymme myös Tiiksassa. Lähetämme kansallisten pappien matkassa paketteja Mujejärven kylälle, Kostamukseen, Jyskyjärvi-Kalevala-suunnalle, Paanajärvelle, Vienan Kemin kulttuuritalon juhlaan jne. Vilkaisepa asian hahmottamiseksi Vienan Karjalan karttaa, niin huomaat, että lahjaosoitteita riittää. Vielä ei ole liian myöhäistä ajatella sukka- ym. neuleita ja keräykseen osallistumista. Kun ensimmäisen silmukan neulot ensimmäiseen lahjoitettavaan sukkapariisi, niin siihen mennessä on jo ehkä viety monta erää. - Tunnollisena ja ahkerana yritän minäkin olla ja mahdollisuuksien mukaan pyrin kaikki nyytyt ja "nyssäkät" toimittamaan itärajan oikealle puolelle ennen joulua. Sitten vain odotamme "kesää talven keskelle" kuten eräässä joululaulussa lauletaan.

Ps. Laittakaa neuloksiinne ja ompeluksiinne joka silmukkaan rukouksia! Silloin joka pala lokahtaa oikein ja joka lahja löytää omistajan. Ja joka lahjoittaja saa siunauksen ja hyvän joulumielen. Ja minäkin tämän keräyksen valvojana saan johdatus- ta, oikeaa viisautta, voimaa ja taitoa oman minulle uskotun tehtäväni suorittamiseen yhdessä eri autokuntien kanssa!

Terveisin Raili, puh. 0440 289 108

Andrein ja perheen joulu

Joululehteen kirje Inkerin kirkon papilta Andrei Savolaiselta
Haastattelukysymykset: Raili Mäkitalo, tulkkina Riitta Vinnichuk

*Olet syntynyt Siperiassa. Millaisia olivat lapsuutesi joulut? Rakkaimmat joulumuistosi?

Rauhaa sinulle Raili! Yritän vastata sinun kysymyksiisi Joulusta. Sanon heti, että nämä kysymykset hämmensivät minua. Syynä siihen on se, että minä ajattelin, että kaikki tietävät, että Venäjällä oli kommunismi ja kaikki, mikä koskee kirkkoa ja kirkon juhlia oli kielletty.

*Venäjällä joulua ihmiset viettävät eri aikoina, riippuen tietyistä taustoista. Vietettiinkö joulua lapsuutesi kodissa joulukuussa, vuoden vaihteessa vai tammikuun 7. päivän tienoilla? Entä joululahjat, millaisia joululahjoja sait? Kuulivatko Siperian jouluun lahjat ja todellinen joulun sanoma?

Minulle itsellekin avautui nyt, että on olemassa maat, esimerkiksi Suomi, missä perinteet jatkuivat aina. Vastaan sinun kysymykseen

Raili, että minun lapsuudessani ei ole ollut Joulua. Tätä juhlaa ei juhlittu, ei minun perheessä eikä muissakaan perheissä. Minun vanhemmat eivät olleet kommunisteja, mutta noudattivat kommunistista järjestystä. Ehkä senkin takia, että Siperiassa oli vaikeampaa, verrattuna esimerkiksi Karjalaan. Inkeriläiset olivat täysin irrotettu perheistään ja valti-
ranomaisten silmissä he eivät olleet tärkeä yhteisö. Kaikki tämä jatkui 90-luvulle asti. Mutta silloinkaan Joulua ei vietetty laajasti Neuvostoliitossa eikä myöhemmin Venäjällä. Minä en juhlinut joulua kertaakaan vanhempieni, siis isän ja äidin kanssa. Minä tulin uskoon, vähän myöhemmin tuli uskoon minun äitini. Isäni oli silloin jo kuollut. Isäni kuoli v.1989. Silloin matkustin pois Siperiasta. Lähdin opiskelemaan ja sitten myös muiden asioiden takia. Myöhemmin muutin Pietarin

alueelle. Minkäänlaisia joulukortteja, ruokia, perinteitä ja joululauluja meidän perheessä ei ollut. En pelkää sanoa, että sellaisia perinteitä ei ollut melkein kenelläkään Neuvostoliiton kansalaisilla. Ne olivat kielletty ja sitten ne perinteet kuihtuivat.

*Miten joulun viettosi nykyisin eroaa lapsuutesi jouluista? Perinteet, joulunsanoma, jouluruoat, muu kanssakäyminen, yhteydet läheisiin ja sukulaisiin?

Kaikki joulunviettoperinteet tulivat minun perheeseeni, johon kuuluu vaimo ja kaksi lasta, silloin kun koko Venäjällä alettiin viettää Joulua. Virallisesti Venäjällä tämä juhla tuli 6-7 vuotta sitten ja on nykyisin vapaapäivä. Mutta ottaen huomioon sen, että Venäjällä on "kaksi Joulua" meidän perheessä sitä vietetään myös kahdesti eli joulu- ja tammikuussa. Joulun aikana ei ole meilläkään erikoisia perinteitä, mutta aina jouluna meillä ovat joulukuusi, jouluvalot ja kynttilät. Tietysti, viimeisen 6-7 vuoden aikana me olemme viettäneet joulua kirkossa. Siellä on jumalanpalvelus ja joulujuhla lapsille. - Joskus joulujuhliaan osallistuu Pakkasukko. Lapset ovat jäniksien, kettujen, tonttujen puvuissa ja myös lumiukkoina.

*Joulu oman perheesi kanssa Kostamuksessa? Joulu seurakunnan keskellä Vienen seurakunnissa? Mitä erityisesti odotat joululta? Mitä muuta haluaisit sanoa kristikunnan suuren juhlan ja uuden kirkkovuoden alkaessa Elysnomien lukijoille?

Nykyään Joulujuhla kaikissa Inkerin kirkon seurakunnissa rakentuu Kristuksen - Pelastajan syntymän ympärille. Rakennetaan seimi, siellä on Kristus (nukke). Lapset yleensä osallistuvat näytelmään. He ovat paimenia ja Itämaan tietäjiä. Sitten lauletaan joululauluja ja seurakuntalaiset toivottavat toinen toisilleen

hyvää joulua, antavat omatekemiä lahjoja ja makeisia. Jumalanpalveluksen päätteeksi seurakuntalaiset siis kaikki yhdessä juovat teetä. Kaikkein tärkeintä mitä sanon vielä, on se, että minä ja toiset meidän kirkkomme papit sanomme nyt: "Meille on syntynyt Vapahtaja! - Hän, joka otti itselleen maailman synnit, - Hän; joka pelastaa synnin ja kuoleman orjuudesta." Tämän minä puhun ja luen Raamattua tänä Jouluna, niin kuin olen tehnyt sitä jo 7 vuoden aikana diakonina, pappina, niin kuin olen lausunut ja uskonut seurakuntalaisena Siperiassa.

Jumala kanssasi, Raili.

Andrei

С Богом Райли если будут еще вопросы пиши.Андрей

Kuvat Raili

Pimeyden keskelle kaikuu laulu: nyt kaikki hyvin on!

Joulu on meille itse kullekin suuri toiveiden juhla. Jo pitkin syksyä me kaipaamme sen rauhaa ja valoa, sen merkillistä hyvää tekemää luonnetta ja selittämätöntä sanomaa siitä, että Jumala on täällä luonamme. Meissä itsessämme ja ulkonaissessa elämässämme on kyllä monia seikkoja, joiden takia tunnetaan, että asiat eivät ole hyvällä tolalla. Itse joulustakin saatamme tehdä jopa pelon aiheen. Jospa toiveemme ja odotuksemme romahtavat, jospa en koekaan mitään hyvää! Jospa ei tulekaan mitään juhlaa minulle.

Kuva Raili Mäkitalo

Miten onnellista onkaan, että joulu ei ole meidän ihmisten tekemä juhla. Että joulu ei ole meidän omien toiveiden ja tekemisten juhla. Miten onnellista, että meidän ei tarvitse ladata sisimpäämme tiettyjä tunteita ja käyttäytymiskoodeja, jotta juhla onnistuisi. Juhlan tekee Jumala! Hän lähestyy meitä syntisiä. Hän antaa meille lahjan. Sitä lahjaa, Vapahtajaa Jeesusta katsellessa syttyy mieliimme laulu *"Nyt riemuitsen, nyt riemuitsen, nyt kaikki hyvin on"* (SK nr 10). Kun tämä joululaulu tuli Siionin Kanteleeseen vuonna 1885 (nr 168), se alkoi: *"Hyvinpä kaikk on asian! Nyt olen iloinen!"*.

Kuka on laulun tekijä? Hän on ehkä kuuluisin ruotsalainen maallikkosaarnaaja, herätysjohtaja, kirjailija ja runoilija Carl Olof Rosenius (1816-1868). Hänet me tunnemme Suomen evankelisessa liikkeessä hyvin, sillä F. G. Hedbergillä ja Roseniuksella oli läheiset yhteydet ja Roseniuksen kirjoja on luettu meillä jo toista sataa vuotta. Ennen kaikkea Roseniuksen hartauskirja *"Elämän leipää"* on ravinnut monia evankelisia koteja.

Roseniusta sopii muistaa Hedbergin juhluvuoden aikaan, sillä juuri evankelisen liikkeen syntyvaiheilla Hedberg ja Rosenius tulivat ystäviksi. Se tapahtui heinäkuussa 1843 Espoon Histan kartanossa herännäishäissä, jossa niin Hedberg, Rosenius kuin Paavo Ruotsalainen, N.K. Malmberg ja monet muut herännäisjohtajat olivat vieraina läsnä. Hedbergin ja Roseniuksen välille syntyi sen jälkeen kirjeysteytys. He tutkivat yhdessä kallista evankeliumin oppia, joka sai jalansijaa niin Suomessa kuin Ruotsissa. Hedberg kirjoitti elokuussa 1844 Roseniuksen lehteen *"Pietisten"* väkevän kirjoituksen Kristuksen evankeliumista Room.5:8-11 pohjalta. Kirjeet kulkivat Pöytyän ja Tukholman välillä.

Kesällä 1846 Hedberg teki ystävänsä V. M. Roslinin kanssa matkan Tukholmaan Roseniuksen kut-

susta. Näin saattoivat nämä kaksi Pohjolan väkevää saarnaajaa ja kirjoittajaa keskustella monien päivien ajan. Molemmat olivat myös runoilijoita. Hedbergin ja Roseniuksen lauluja julkaistiin 1840-luvulta lähtien heidän lehdissään ja vuodesta 1850 alkaen myös *"Andeliga Sångar"*-nimisissä vihkoissa molemmissa maissa.

Näinä roseniolaisuuden ja evankelisuuden ensi aikoina syntyi myös Roseniuksen joululaulu *"Nu evigt väl! Nu evigt väl!"* (Nyt riemuitsen, nyt riemuitsen). Se julkaistiin Pietisten-lehdessä nr 12 1847 otsikolla *Den stora Julgåfwan* (suuri joululahja). Suomessa laulu ilmestyi pian evankelisen liikkeen ensimmäisissä lauluviikkoissa, ruotsinkielisenä 1850 ja suomeksi 1853. Näissä alkuperäisissä versioissa oli 9 säkeistöä, ja viimeinen säkeistö oli lähes suoraan enkelien jouluvirrestä (Luuk.2:14).

Roseniuksen riemua uhkuva joululaulu tuntee myös ihmisen tuskan ja pelon. Mutta niitä tärkeämmäksi nousee varmuus Jeesuksesta.

Kaksi kohtaa tässä joululaulussa on itseäni puhutellut vuosien ajan. Toinen on nykyisen Kanteleen 3.säkeistön alku: *"En tohdi olla uskotta, en ilman Jeesusta. / Eh tohdi ylöskatsoa näin suurta armona."* Hyvin sanottu! Usein painostava ja prässäävä kristillisyytys vaikuttaa toisin kuin odotetaan. Mutta Roseniuksen laulu sanoo sen hienovaraisesti, alhaalta päin omana kokemuksena: en tohdi, en voi olla ilman Jeesusta. Jos synti onkin suunnaton, niin armo on vielä suurempi. Siksi kaikki hyvin on.

Toinen puhutteleva kohta on laulun lopussa *"tulkaa!", tulkaa kaikki ihmiset, nyt on juhla yhteinen!* Joulun lapsi Jeesus yhdistää meitä toisiimme. Jeesuksen seimi ja talli avartuu koko maailmanlaajan kirkon kiitospaikaksi. *"Näin Jumalamme armon tuo, saat tulla seimen luo!"*

Evankelinen lähetysyhdistys - ELYn ja Salon seurakunnan yhteinen matka

Israeliin 20.-29.11.2012

Luvassa on mielenkiintoinen matka, josta tarkempia tietoja vuodenvaihteen jälkeen, mutta **varaa jo nyt kalenteriisi** tuo ajankohta, sillä ensimmäiset ehtivät ja mahtuvat varmasti mukaan!

Tarkempia tietoja

Lapsityönohjaaja, diakoni (ELY)

Raili Mäkitalo

p. 0440 289 108

raili.makitalo@evangeliset.net

Aluekappalainen (Salon srk)

Juha Hekkala

p. 044 735 8621

juha.hekkala@evl.fi

Aluekappalainen (Salon srk)

Marika Huhtasalo

p. 050 590 9521

marika.huhtasalo@evl.fi

Tervetuloa mukaan!

Lisää Vammalan Marttilankadun seimikuvia

Sastamalan kaupungissa Vammalan Marttilankadulla on jo vuodesta 2007 alkaen ollut seimien, enkelten ja paimenten keto.

Tässä Sastamalan seurakunnan seimi-asetelma Tyrvään kirkon päädyssä.

Upi Vuorenoja

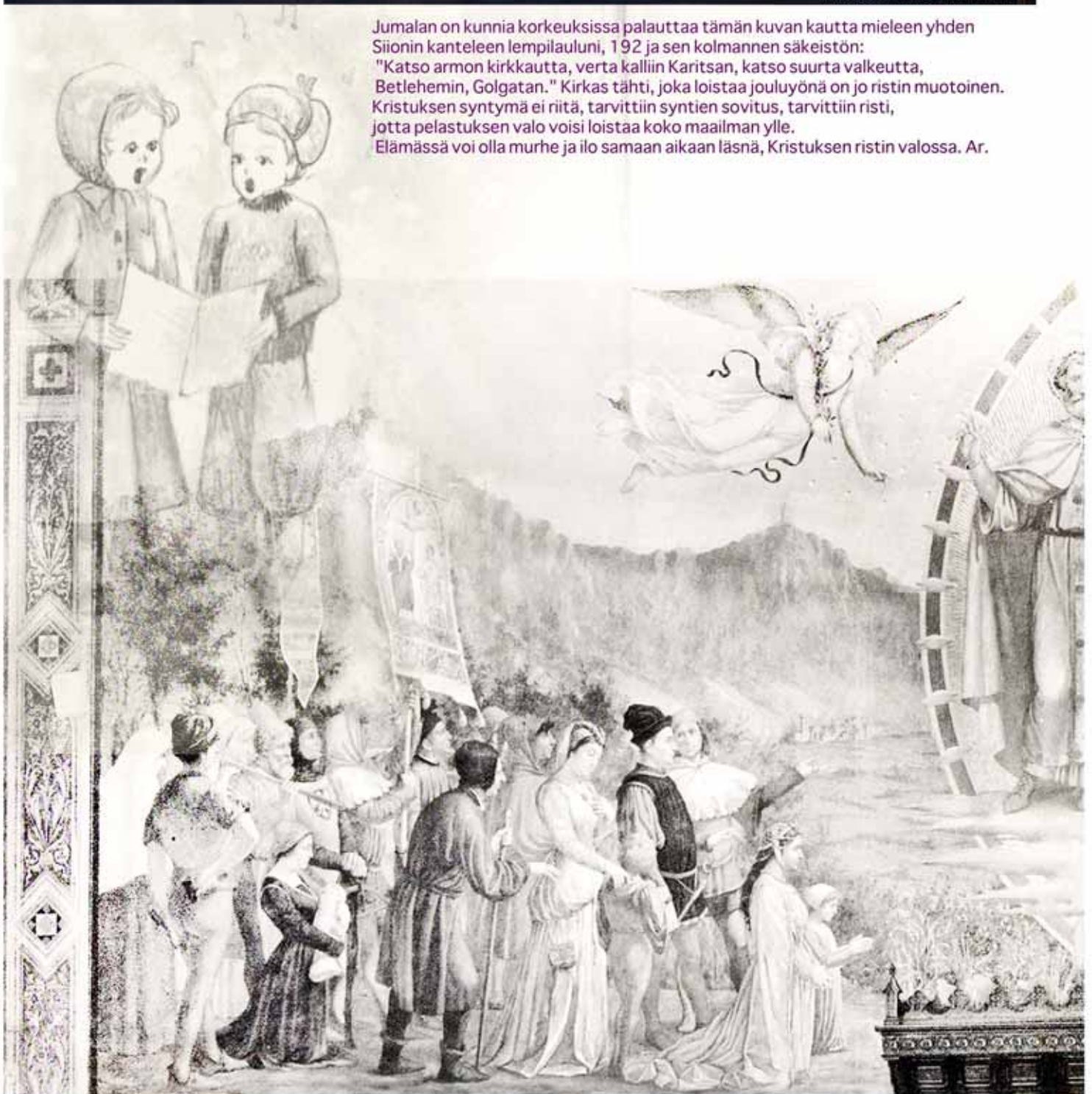
Lue lisää aiheesta s. 10.

måalaus: Telle Tamminen

Jumalan on kunnia korkeuksissa palauttaa tämän kuvan kautta mieleen yhden Siionin kanteleen lempilauluni, 192 ja sen kolmannen säkeistön:
 "Katso armon kirkkautta, verta kalliin Karitsan, katso suurta valkeutta, Betlehemin, Golgatan." Kirkas tähti, joka loistaa jouluyönä on jo ristin muotoinen. Kristuksen syntymä ei riitä, tarvittiin syntien sovitin, tarvittiin risti, jotta pelastuksen valo voisi loistaa koko maailman ylle.
 Elämässä voi olla murhe ja ilo samaan aikaan läsnä, Kristuksen ristin valossa. Ar.

Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!"

Luukk. 2:14.

Mieleen nousee seuraavaa: Jeesus oli pienenä lapsena pakolainen. Meiltä Suomesta käännytetään Jeesuksen rakastamia ja lunastamia lähimmäisiä pois vaikka suomalaisia on runsain joukoin hyväksytty elintasopakolaisina monissa maissa. Missä on tänään suomalainen hyvä tahto?"
Terveisin Mikko-Matti

Huonon tahdon juhlina.

Ou joulun meillä,
joulun meidän
Ou rauhan laulu
yöllä kirkkain meidän.

Sin joulun meidän
Olmme kirkkain
Sin joulun meidän
pyhä kirkkain.

Ou joulun meillä,
joulun meidän
Ou rauhan laulu
yöllä kirkkain meidän.

ALPO VUOLTE.

Hymy kirkkain meidän
Olmme kirkkain
Hymy kirkkain meidän
pyhä kirkkain.

Hymy kirkkain meidän
Olmme kirkkain
Hymy kirkkain meidän
pyhä kirkkain.

Hymy kirkkain meidän
Olmme kirkkain
Hymy kirkkain meidän
pyhä kirkkain.

ALPO VUOLTE.

Irja Aro-Heinilä kertoi puhelimesta, että tämä joulun ylistyslaulu "Kunnia Jumalalle korkeuksissa ... ja maassa rauha..." luo ensimmäisenä mieleen positiivisen tunteen. Irja iloitsee siitä että eteläisellä pallonpuoliskolla evankeliumi otetaan riemuiten vastaan ja ihmisiä kastetaan uuteen elämään. +
Suru tulee siitä, että pohjoisilla leveysasteilla ollaan hitaita ylistämään Jumalaa yhdessä.... hyvä mieli palkitsee Irjaa kun hän kuulee uutisia siitä, miten usko Jumalaan uudistaa ja parantaa ihmistä kuitenkin kaikkialla, erityisesti ne, jotka aikuisena kastetaan saavat vahvistua ja saavat voimaa elää kokonaan uudella tavalla...

Lähdeniemen Hilalle tulee kansakoulun joulujuhla mieleen. Jouluevankeliumin lukeminen, pimeä koululuokka ja johon opettaja toi valon sytyttämällä kynttilöitä ja valo lisääntyi ja sitten tuli Lucia-kulkua. Paimenillakin oli ensin pimeys - siis valo tuli maailmaan. Olimme Tunisiassa matkalla ja näimme lammaspaimenia katraiseen maisemassa. Nämä paimenet saivat lukutaidottomina evankeliumin. Tämän voi yhdistää tähän päivään. Sanoma kuuluu tänään myös meidän yhteiskuntamme vähäosaisille.

Jouluevankeliumi

Valmistuttuani syyskuun viimeisenä sunnuntaina 1970 nuorisotyön ohjaajaksi olin onnekas. Pääsin heti kahden päivän päästä viransijaiseksi Jalasjärven seurakuntaan. Viihdyin mainiosti. Sitten kuitenkin naapuriseurakunnassa Kauhajoella avautui vakituinen virka ja laitoin paperit "likoon", kun ajattelin, ettei sitä tiedä, koska näin läheltä kotia seuraavan kerran paikkoja on tarjolla. Kuinka ollakaan, tulin valituksi. Niin sitten sanoin hyvästit ensimmäiselle virkapaikalleni, jossa ehdin olla vain 2½ kuukautta. Tilalleni ei kuitenkaan heti löytynyt viransijaisen sijaista ja niin päätelimme työkaverini Pentin kanssa, että pidetään kaikki joulujuhlat pois ennen lähtöäni, joulukuun puoltaväliä. Niin sitten urakoimme kaikki varhais- ja nuorisotyön joulujuhlat reippaaseen tahtiin. Ja joka juhlassa esitettiin tavalla tai toisella JOULUEVANKELIUMI.

Vaan kun saavuin odotettuna Kauhajoelle, siellä oli – ihan viisaasti – päätetty odottaa uutta työntekijää ennen kuin ainuttakaan joulujuhlaa pidetään. Niin sitten urakoimme Eino-kollegan kanssa vielä enemmän joulujuhlia.

Ja jokaisessa juhlassa esitettiin JOULUEVANKELIUMI hyvin erilaisilla versioilla.

Sitten tuli jouluaatto. Isäni luki vanhaa perheemme perinnettä noudattaen JOULUEVANKELIUMIN ennen kuin ryhdyimme jouluaterialle. Se oli 34:s kerta sen joulun alla. Silloin meni jotenkin mittari punaiselle. Tuntui, että YÄK! Ei enää ikinä, eikä yhtäkään kertaa jouluevankeliumia, sitä tuli jo korvistakin. Ja mielessä sata kysymystä, että tätäkö oikeasti on seurakunnan työntekijän homma!

Vaan arvatkaapa seuraavana vuonna! Jokainen kerta, kun oli mahdollisuus vaikuttaa tuon tutusta tutumman jouluevankeliumin esitystapaan ja jonkun asian evankeliumista esiin nostamiseen, sai kokea hienon hetken. Yhtään ei kyllästyttänyt. Yhtään kertaa liikaa ei kuulunut "Ja tapahtui niinä päivinä..."

Tällä iällä ja tällä kokemuksella Jouluevankeliumi laittaa nöyrälle, pyhälle paikalle julistessaan: "Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra."

Srk virastotalo - Seimi-ikkuna Marttilankadulta Vammalasta. Kuva Upi

Melkein perinteinen sienisalaatti

suolasieniä (n. 4dl)

1 sipuli

pala tuorekurkkua (n. 7cm)

kermaa (esim. 2,5dl vähälaktoosista
Flora Vispiä 20%)

Liota sienistä ylimääräinen suola pois. Hienonna sienet ja sipuli sekä kuutioi pieniksi kuutioiksi tuorekurkku. Vaahdota kerma (lisää halutessasi tilkka etikkaa kerman joukkoon).

Yhdistä ainekset keskenään. Tarkista maku ja suola. Halutessasi voit maustaa salaatin ripauksella mustapippurirouhetta.

Tarjoa kaikkien ihanien joululaatikoiden ja esim. kinkun kera :)

Seimi-ikkuna Marttilankadulta Vammalasta. Kuva Upi

Kolehtien ja lahjoitusten tilitys

Huom! Muistathan merkitä viestiin tuen kohteen ja maksajan seurakunnan.

Työntekijöiden ja työmuotojen tukirengastili:

Tilinumero IBAN FI24 5114 0220 0375 45

ja viestiksi alla olevasta listasta haluamasi tuen kohde

Antero
Raili
Sirpa
Kotimaan työ
Aarrearkku
Laula kanssani

Kolehti- ja lahjoitustili:

Tilinumero IBAN FI28 5114 0220 0343 69

ja viestiksi joku alla ol. (merkitse tilaisuus ja pvm, tuen kohde sekä maksajan srk)

ELYn kotimaantyölle
Lähetykselle yleisesti (= Venäjä tai käytettäväksi johonkin alla ol. kohteista)
Angola (= Angolan kirkon tuki, SLS)
Malawi (= Malawin kirkon tuki, SLS)
Tansania (= Holmströmien lähettiperhe ja maasai-työ Tansaniassa, SLS)
Sat7 (= arabiankiel. TV-kanavan tuki, Sansa)
Kristiina (= Kristiina Erelän kannatus, SLS)
Tedite (= Tedite-hanke Sambiassa, Towards equality, democracy and economical growth by IT-education)
TA-avustukset (merkitse TA, tuen kohde sekä maksajan seurakunta)

Levymyyntitilitykset:

Tilinumero IBAN FI46 5114 0220 0380 22

Kuninkaan lapset DVD/CD (= viestiksi levyjen tilityksiin)

Ilmoita

järjestettävistä
tapahtumista
ELYn toimistoon
yhteistä lehteä
ja
ELYn kotisivujen
tapahtuma-
kalenteria
varten

ely@evangeliset.net

tai

p. 040 415 9416
(myös tekstiviestein)

Kuva Upi

**Kiitos kaikille teille, jotka olette tukeneet ja tuette
ELYn työtä! Jumala lahjanne siunatkoon.**

Haluatko liittyä kannatusrenkaaseen? Ota yhteyttä ELYn toimistoon tai työntekijöihin. Yhteystietoja löytyy tämän lehden sivulta 2 sekä Elyn kotisivuilta <http://www.evangeliset.net/yhteystiedot>

Elysanomat on ilmainen jäsenlehti, jota jaetaan muillekin kiinnostuneille. Tilausmaksua ei ole, mutta kiittäen otetaan vastaan vapaaehtoisia lahjoituksia ELYn työtä varten.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	K-S OP	IBAN	BIC	
Saaja Mottagare	Evangelinen lähetisyhdistys ry Kokkolantie 12 43500 Karstula	Merkitse haluamasi tuen maksutiedot niille varattuihin lokeroihin: - tilinumero - viesti		
Maksaja Betalar				
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr		
Tililtä n:o Från konto nr		Eräpäivä Förf.dag		Euro

Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betaldningen förmedlas till mottagaren endast i Finland enligt Allmänna villkor för inrikes betalningsförmedling och endast till det kontonummer betalaren angivit.

*Hyvää ja
Rauhaista
Joulua
sekä
Jumalan
siunausta
vuodelle
2012*

Kuva Aarrearkun joulujaksosta 2010.

*"Älkää pelätkö!
Minä ilmoitan teille
ilosanoman, suuren ilon
koko kansalle. Tänään
on teille Daavidin
kaupungissa syntynyt
Vapahtaja. Hän on
Kristus, Herra. Tämä
on merkinä teille:
te löydätte lapsen,
joka makaa kapaloituna
seimessä."*

24.-25.3.2011 Tampere

ELYn 4-vuotisjuhla ja seminaari

Tarkemmat tiedot myöhemmin

www.evankeliset.net

sekä alkuvuoden 2012 Elysanomissa

Nyt joulu on (laulu 1876)

1 säk

Nyt Joulu on
Oi, ihmeitten aikoja täällä! -
JUMALA on
nyt lihaksi tullut maan päällä,
Waikk' asuupi Taiwaas` ylhäällä.
Nyt Joulu on
Nyt Joulu on
Taas säestää autuuden päiwä.

2 säk

Nyt Joulu on!
Siis riemulla weisaelkaamme;
Se työnä on,
Kans enkelin kun kuulla saamme,
He riemulla täyttävät maamme.
Nyt Joulu on,
Nyt Joulu on!
Ett' ilmestyi Wapahtajamme.

3. säk

Ah riemua!
Ah armasta autuuden aikaa!
Ah kaikua,
Kuink' enkelten wirretkin raikaa;
Ne taiwaissa soiwat paraikaa,
Ah riemua,
Ah iloa,
Kun sanoma rauhan nyt kaikaa.

8. säk

Hän puhtaus,
Its' yllemme hameensa heittää,
On hurskaus,
Kuin syntimme peräti peittää.
Ei tahdo hän meit' ulos heittää,
Ei! - ennen waan,
Hirmuisempaan
Käy kuoloon, kun hylkäisi meitä!

9. säk

Tään poikansa
Wuoks' Isä nyt lapsiks meit' ottaa,
Ja heimoonsa
Wiel' enkelein ylitse totta
Maan matelijanki korottaa. -
Ah armoa!
Nyt heimoa
Its' JUMALAN olemme totta!

10. säk

Nyt Isälle
Maa kaikki kans kiitosta tuokoon,
Ja Pojalle
Myös woiman ja kunnian suokoon;
Siit' iloissaan ihmiset olkoon
Ja weisatkoon:
Nyt JOULU ON!
Nyt koittaapi KOINTÄHTI armon!

J.Hdr.

*Osa Telle Tammisen
maalaamaa triptyygiä.*